

Φουρνιώτικα

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΦΟΥΡΝΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΦΟΥΡΝΗΣ

Νέα

ΑΘΗΝΑ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1993 - Αριθ. φύλλου 20

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 54 - ΑΘΗΝΑ - Τηλ. 5247150

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Με απόφαση του Δ.Σ. του ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΟΥΡΝΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΦΟΥΡΝΗΣ, καλούνται σύμφωνα με το άρθρο 8 του Καταστατικού, τα μέλη του Συλλόγου σε Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση, που θα γίνει στις 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ημέρα ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ και ώρα 10 π.μ. στην «Πολιτιστική Γωνιά» του Συλλόγου στη Φουρνή με τα παρακάτω θέματα:

1. Απολογισμός του έργου του Δ.Σ. κατά την περίοδο 1992 - 1993.
2. Ανακοίνωση Έκθεσης της Εξελεγκτικής Επιτροπής.
3. Έγκριση οικονομικού και διαχειριστικού Απολογισμού από 15.8.1992 έως 4.8.1993.
4. Λοιπά θέματα και ανακοινώσεις.

Αθήνα 10.7.1993

Ο Πρόεδρος Ο Γεν. Γραμματέας
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΦΕΤΖΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΩΝΑΚΗΣ

ΕΠΙΤΥΧΙΑ Η ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΗ ΝΕΩΝ ΑΙΜΟΔΟΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Με αξιοθαύμαστη συνεργασία ο Σύλλογος Φ.Φ. Φουρνής, ο τοπικός Σύλλογος Φουρνής «Η Βαγγελίστρα» και η Κοινότητά μας με επικεφαλής τον Πρόεδρό της Ν. Μαυροειδή οργάνωσαν την επομένη του Πάσχα εθελοντική αιμοδοσία.

Με πρωτοβουλία των Φουρνιωτών Ιατρών Γιώργου Κατρινάκη, Γιώργου Βουκκιάκη και Λάμπη Φανουριάκη είχε κληθεί κινητό συνεργείο αιμοδοσίας την ημέρα αυτή από το Βενιζέλειο Νοσοκομείο Ηρακλείου.

Χαρακτηριστικό της αιμοδοσίας αυτής ήταν η συμμετοχή της νεολαίας μας που δόθηκε με ψυχή και σώμα για την επιτυχία της και έδειξε την ωριμότητα και υπευθυνότητά της στο κοινωνικό πρόβλημα της προσφοράς ζωής σ' όσους έχουν ανάγκη αίματος.

Αποτέλεσμα: 15 συγχωριανοί μας, κυρίως νέοι, ανταποκρίθηκαν και προσήλθαν στο προσκλητήριο αυτό. Η ενθάρρυνση όλων των συμμετασχόντων ήταν τέτοια ώστε να προγραμματίσουν κι άλλες αιμοδοσίες στο προσεχές μέλλον.

Είμαστε βέβαιοι ότι θα μείνει στην ψυχή όλων των αιμοδοτών άσβεστη η χαρά και η ικανοποίηση από τις ευχαριστίες όλων εκείνων των ανώνυμων πασχόντων συνανθρώπων μας που μεταλαμβάνουν της προσφοράς ζωής.

Θέλω ως μέλος του Δ.Σ. να εξάρω την εντυπωσιακή προσωπική συμβολή ενός νέου μέλους του Συλλόγου μας, του ιατρού Γιώργου Δημ. Κατρινάκη, που με το φιλότιμο, τη δραστηριότητα και την ειλικρινή αγάπη του για τη Φουρνή μας κινητοποίησε όλους τους μηχανισμούς για την ευόδωση αυτής της προσπάθειας.

Ο Σύλλογος μπορεί άνετα για την προώθηση τέτοιων δραστηριοτήτων ν' απευθύνεται στο δίδυμο του Ηρακλείου, Γιώργο Κατρινάκη και Λάμπη Προκοπάκη.

Θερμά συγχαρητήρια σε φορείς και αιμοδότες.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΩΝΑΚΗΣ

• Νέοι εθελοντές αιμοδότες στην αιμοδοσία της 19.4.92 στη Φουρνή:

1. Παπουτσάκης Γεώργιος του Μιχαήλ
  2. Παπουτσάκης Μιχαήλ του Γεωργίου
  3. Παπουτσάκης Γρηγόριος του Γεωργίου
  4. Παπουτσάκης Ιωάννης του Γεωργίου
  5. Γωνιωτάκης Εμμανουήλ του Μιχαήλ
  6. Αμαριωτάκης Κων(νος) του Ανδρέα
  7. Αγγελάκης Γεώργιος του Ηλία
  8. Αγγελάκης Παναγιώτης του Μιχαήλ
  9. Φουντουλάκης Νικόλαος του Εμμαν.
  10. Κωστάκης Σταύρος του Γεωργίου
  11. Χειράκης Εμμανουήλ του Ιωάννη
  12. Παπαδόπουλος Νικόλαος ιατρός
  13. Αβραμίδης Σάββας
  14. Προκοπάκης Λάμπης
  15. Προκοπάκη Μαρία, σύζυγος Α. Προκοπάκη
- Οι δύο τελευταίοι έδωσαν αίμα στο Βενιζέλειο.

13 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΑΣ ΜΙΧΑΗΛ ΦΑΛΚΩΝΗ

(ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΔΡΑΚΩΝΑΚΗ)

Ένα φωτεινό κι ολοζώντανο παράδειγμα εκπαιδευτικού που εξεπλήρωσε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις που επωμίστηκε και που απέδωσε και διακρίθηκε σαν μεγάλη πολύπλευρη και πολύγυρη ηγετική μορφή στη Φουρνή ήταν ο μεγάλος Δάσκαλός μας ΜΙΧΑΗΛ ΦΑΛΚΩΝΗΣ.

Στις «κατ' ιδίαν» συζητήσεις τους πολλοί κάνουν αποτίμηση του έργου του και υποκλίνονται γι' αυτό. Οι ίδιοι σχολιάζουν τις δύσκολες συνθήκες που εργάστηκε και επαινούν τα θαυμαστά αποτελέσματά του.

Όμως απ' ότι γνωρίζω κανείς δεν αποφάσισε να αναφερθεί με τα έντυπα μέσα στην παρουσίαση της προσφοράς του προφανώς επειδή πίστευε ότι είναι δύσκολο να κρίνεις κάποιο και μάλιστα μεγάλο, αν δεν περάσει χρόνος.

«Χρόνος ανθρώπων κριτής, άγει την αλήθειαν εις φως» έλεγε ο Ισοκράτης.

Όμως ο γράφων παραβλέπει αυτές τις σκέψεις και σπεύδει γιατί είναι πράγματι ορατός ο φόβος σύντομα να χάσουμε την ιστορική μνήμη μας, να αντικατασταθεί η παραδοσιακή ευαισθησία μας από την συναισθηματική στέγη και να θρονιασθεί στην θέση της ευγνωμοσύνης η αχαριστία.

Η αφορμή όμως για να γίνει το πνευματικό μνημόσυνο στην εν λόγω προσωπικότητα δόθηκε όταν οικογενειακό του αρχείο διάβασα το συλλυπητήριο τηλεγράφημα ενός μαθητή του:

«Συμπαρίσταμαι και συλλυπούμαι την οικογένεια του ΔΑΣΚΑΛΟΥ ΜΑΣ, που η παιδεία του οφείλει πολλά για το πλούσιο και αποδοτικό έργο του.»

Στο πρόσωπό του βρήκα τον ακούραστο εργάτη στις επάλξεις του καθήκοντος, που φώτισε, οδήγησε, μόρφωσε και γαλούχησε τη νεολαία της Φουρνής μας.

Ήταν πράγματι πολύμορφο και πολύμοχθο το έργο που ανέλαμβανε, από τη μια μεριά να μορφώσει τα παιδιά εκείνων που διαπαιδαγωγήθηκαν από τους μύστες της παιδαγωγικής (Ν. Γραμματικάκη, Εμ. Μπουραντά, Σοφία Μαυροειδή - Παπαδάκη) και από την άλλη να παραδώσει στα σχολεία της Κρήτης, που κατά πλειοψηφία ήταν επανδρωμένα με Φουρνιώτικο εκπαιδευτικό προσωπικό, αξιόλογους μαθητές από κάθε άποψη που να τιμούν στον τομέα της παιδείας τη μεγάλη παράδοση της Φουρνής μας.

Χρειαζόταν με λίγα λόγια ένα μέλλον ανάλογο με το παρελθόν.

Και νομίζω ότι το πέτυχε α-

φού με τα 35 χρόνια κόπου και μόχθου, χρόνια καρπερά, χρόνια προκοπής και ανόδου, καταξιώθηκε σ' όλη την περιοχή ώστε ο Γενικός Επιθ(τής Δημ. Σχολείων Κων) νος Σιγάλας να τον αποκαλέσει «κόσμημα του διδασκαλικού κόσμου και καύχημα της υπηρεσίας του».

Σύμφωνα με μαρτυρία του αειμνήστου συγχωριανού μας Επιθ(τού Σωματικής Αγωγής Νέου Δρακωνάκη, ο πρώην καταξιωμένος Επιθ(τής Δημ. Σχ. Μεραμβέλου και μετά Ηρακλεί-

ου Κώστας Αλιφιεράκης στις συνεχείς φιλικές και υπηρεσιακές συναντήσεις και συνεργασίες τους εκφραζόταν για τον εκλιπόντα με τα παρακάτω λόγια:

«Διέθετε κύρος και επιβάλλον, ήταν άκαμπτος στις αδυναμίες γονέων και μαθητών, γνώριζε να κατευθύνει τους τροφίμους του στο ορθό και στο πρόπον. Έχαιρε εκτίμησες και σεβασμούς. Ήταν εκλεκτός λειτουργός και πιστός εκτελεστής των εντολών της παιδείας, υπήρξε δεσπόζουσα μορφή για την περιοχή του. Χαρακτηριστικά του ήταν η ευσυνειδησία, η πολύπλευρη δραστηριότητα, η ανιδιοτέλεια και η υψηλή απόδοσή του».

Εμείς όμως ας μην αρκестούμε με μόνο στις μαρτυρίες των προ-

(Συνέχεια στη σελ. 3)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Στο προηγούμενο φύλλο μας είχαμε απευθύνει θερμή παράκληση προς τους συνδρομητές μας να σπεύσουν να στείλουν τη συνδρομή τους δεδομένου ότι ο Σύλλογός μας διέθεσε για τη διαρρύθμιση των χώρων του Σχολείου και την καθαριότητα του χωριού μας στην Κοινότητα Φουρνής 1.300.000 δρχ. και ως εκ τούτου δεν έχει πια την οικονομική ευχέρεια να ανταποκριθεί στην έκδοση της εφημερίδας μας ούτε και ανά τετράμηνο, ακόμα δε και στα λειτουργικά του έξοδα.

Μερικοί έσπευσαν και έστειλαν τη συνδρομή τους και τους ευχαριστούμε θερμά για την κατανόηση που έδειξαν. Πολλοί όμως καθυστερούν, μερικοί δε από αυτούς έχουν να πληρώσουν συνδρομή 3 και 4 χρόνια.

Τους παρακαλούμε λοιπόν και πάλι να αποστείλουν χωρίς άλλη καθυστέρηση την οφειλή τους, αν φυσικά ενδιαφέρονται για την έκδοση της εφημερίδας αυτής και για την ύπαρξη του Συλλόγου μας.

Έφτασε στην απόφαση αυτή το Δ.Σ. ύστερα από μία πρόχειρη προσπάθειά μας να μηχανογραφήσουμε τα οικονομικά μας. Και κάποια στιγμή οι εκτυπωτές μας έδειξαν ότι αρκετοί μας ξεχάσανε για χρόνια. Προσπαθώντας να δικαιολογήσουμε όλους αυτούς τους φίλους και τις φίλες που οφείλουν στο Σύλλογο, σας δίνουμε τον αριθμό λογαριασμού που μπορείτε να μας στείλετε τις συνδρομές ή δωρεές σας για το Σύλλογο ή την Εφημερίδα. Ο αριθμός είναι: Εθνική Τράπεζα Πειραιά 188)953950-61 Σύλλογος Φ.Φ. Φουρνής.

Για πλήρη ενημέρωση του Συλλόγου μπορείτε στα γραφεία μας να μας στείλετε την απόδειξη πληρωμής της Τραπεζής. Μπορείτε επίσης να εξυπηρετηθείτε στη Φουρνή και Άγιο Νικόλαο από το Νίκο Φουντουλάκη στο Ηράκλειο από τη Μαρία Σινοπούλου - Μαυρικάκη (τηλ. 241.217 ή 227.858) και από τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

1. Εκδρομή - επίσκεψη σε Μονή και Αρχαιολογικό χώρο της Κρήτης (8.8.1993), ημέρα Κυριακή, τοποθεσία θα ορισθεί από τα μέλη του Συλλόγου.

2. Εκδρομή σε φαράγγι Χαυγά ή ΚΟΡΑΣΙ (17.8.93).

3. Χοροεπερίδα στις 16.8.1993 την επομένη της Παναγίας έκκληση για μεγάλη συμμετοχή.

4. Η Νεολαία του Συλλόγου προγραμματίσει τις καθιερωμένες εκδηλώσεις της στις 18.8.1993.

Για περισσότερες πληροφορίες απευθύνεστε στην Κοινότητα ή στα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ — ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ —

ΓΑΜΟΙ

Η Ελένη Γεωργίου Χειράκη, υπάλληλος Ε.Ο.Τ. παντρεύτηκε τον Βαγγέλη Αθραμίδα επιχειρηματία Ηρακλείου.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ο Δημήτρης Σανιδάς και η σύζυγός του Μαρία, κόρη παπα - Μανώλη Δρακωνάκη, βάπτισαν το κοριτσάκι τους στον Άγιο Νικόλαο Αχαρνών και το ονόμασαν Εμμανουέλλα.

Στους ευτυχείς γονείς και παππούδες ευχόμαστε να δουν το νεοφώτιστο να μεγαλώνει με υγεία και να προκόβει στη ζωή.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο Θεόδωρος Γαβριήλ Χατζηαργυρόπουλος, εγγονός της Ευτυχίας Εμμ. Ζερβιάκη πήρε το πτυχίο της Ιατρικής του Παν) μίου Αθηνών.

Θερμά συγχαρητήρια στον ίδιο και τους γονείς του Γαβριήλ και Καίτη και καλή σταδιοδρομία.

ΑΞΙΟΛΟΓΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΜΜΑΝ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΑΛΚΩΝΑΚΗ

Δε ζει κανείς χωρίς γενέτειρα και χωρίς αυτή ο άνθρωπος είναι σημείο χαμένο μέσα στη φθορά του χρόνου και του διαστήματος. Αν δεν την αγαπάς, δεν αγαπάς ούτε τους γονείς σου, ούτε τους χωριανούς σου, ούτε το φυσικό περιβάλλον της λέγει ο Λακωνταίρ. Μου φαίνεται ότι χωρίς αυτήν αρνούμαστε τις παραδόσεις μας και φτάνουμε στην αλλοτρίωση και αλλοίωση της προσωπικότητάς μας. Και το χειρότερο. Δεν νιώθουμε την ανάγκη να συσπειρωθούμε κοντά στην πατρική γη για να αντλήσουμε δυνάμεις απ' αυτήν.

Μου φαίνεται πως αν χαθεί η Φουρνή μας, χάνονται όλα τα παραπάνω, μοιάζουμε με δενδράκια που ξεριζώνονται, ξηραίνονται, τα παρασύρει ο άνεμος και εξαφανίζονται. Δεν φτάνει όμως η τυπική αγάπη και ένας στενός θουμισμός.

Χρειάζεται ένα έμπρακτο ενδιαφέρον. Ασφαλώς κάτι από τα παραπάνω σκέφτονται πολλοί συγχωριανοί και ενδιαφέρονται για το χωριό τους. Αφορμή η δωρεά του συγχωριανού μας Εμμανουήλ Γεωργίου Φαλκωνάκη που διέθεσε 1.000.000 δραχμές για την επισκευή του Ναού της Μεταμόρφωσης, του Σχολείου και 2.000.000 δρχ. για την Αγιογράφηση του δεξιού κλίτους του Καθεδρικού Ναού της Αγίας Τριάδος.

Ένα σημαντικό έργο που πρέπει να μιμηθούν κι άλλοι συγχωριανοί μας. Όσα χρόνια και αν περάσουν δεν θα σβήσει ποτέ το έργο και η προσφορά

του μεγάλου ευεργέτη, δωρητή συγχωριανού μας

Εμμανουήλ Φαλκωνάκη
Ο Σύλλογος τον συγχαίρει για την ενέργειά του αυτή, εύχεται δε κι άλλοι να γίνουν μιμητές της προσφοράς του.

ΕΠΕΙΞΙΑ ΠΡΟΑΓΩΓΗΣ ΣΕ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΓΩΝΙΩΤΑΚΗ

Η Φουρνή μας, ο Σύλλογός μας και όλη η περιοχή του Μεραμβέλλου με χαρά πληροφορήθηκε ότι ο Μιχάλης παπα - Μανώλη Γωνιωτάκης προήχθη σε Γυμνασιάρχη του Γυμνασίου Νεαπόλεως.

Είμαστε βέβαιοι ότι η καθολική επιτυχία σ' όλους τους τομείς της πολύπλευρης δράσης του εγγυάται και την ευδωμή των προσπαθειών του στο πολύμορφο και δύσκολο έργο του.

Το μεγάλο ιστορικό Γυμνάσιό μας, του οποίου όλοι οι Φουρνιώτες είμαστε πνευματικά τέκνα του συνεχίζει την παράδοση να καθοδηγείται από Φουρνιώτη Γυμνασιάρχη και να επαν-

δράνεται από Φουρνιώτικο προσωπικό.

Θερμά συγχαρητήρια.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ο Πρόεδρος και το Δ.Σ. της Κοινότητας Φουρνής ευχαριστούν το Σύλλογο Φ.Φ.Φ. γιατί χορήγησε ποσόν 300.000 δρχ. για τις ανάγκες καθαριότητας της το 1993.

Ο Πρόεδρος
Νικ. Μαυροειδής

ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΡΗΤΙΚΗ

Ο Σύλλογός μας αποφάσισε την εγγραφή του στη 2)βάθμια οργάνωση «Παγκρητική» και όρισε ως εκπρόσωπό του τον Β. Τσαγκαράκη και αναπληρωματικό τον κ. Κ. Δρακωνάκη.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΗ

Το πρώτο μέρος του δημοσιεύματος στο τελευταίο φύλλο των Φ.Ν. με θέμα: «Γιατί πρέπει να πάρουμε μέρος στις Αρχαιρεσίες του Συλλόγου το 1992» είχε δημοσιευτεί στο υπ' αριθ. 12 φύλλο των Φ.Ν.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΙΧ. ΖΕΡΒΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μήνας Ιούλιος, μήνας χαράς και ελπίδας για όλους τους ανθρώπους. Και όμως το μήνα αυτό η οικογένεια των Ζερβογιάννηδων έγινε φτωχότερη. Έχασε ένα από τα πιο αξιόλογα μέλη της, το Γιάννη Μιχ. Ζερβογιάννη, πρωτότοκο αδελφό του συνεργάτη των Φ.Ν. Νίκου Ζερβογιάννη.

Ο φιλήσυχος, ο αδέκαστος, «άγιος» των τελωνειακών όπως τον αποκαλούσαν στην υπηρεσία του, ο εκλεκτός πατέρας, σύζυγος, συνάνθρωπος που ούτε τη σκέψη του κακού είχε, έφυγε σε ηλικία 82 ετών.

Ο Παντοδύναμος Θεός ως παρηγορήσει όλους τους οικείους του και κυρίως τη σύζυγό του Αριστέα και τα παιδιά του Μιχάλη και Κώστα που τόσο του συμπαραστάθηκαν κυρίως στα τελευταία 4 χρόνια που ήταν έντονα τα προβλήματα της υγείας του.

Ας είναι ελαφρύ το Ηρακλειώτικο χόμα που τον σκέπασε.

Κ.Δ.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Ν. ΔΡΑΚΩΝΑΚΗ

Από τον Ιερό Ναό του Αγ. Ιωάννου Προδρόμου Καστελλίου Φουρνής έγινε η κηδεία της Καλλιόπης Νικ. Δρακωνάκη, μητέρας του Θεοφ. Επισκόπου Ολύμπου κ. Ανθίμου και του Πρωτ. Κων. Δρακωνάκη, άλλοτε Εφημερίου Αγ. Νικολάου. Στην εξόδιο ακολουθία προέστησαν οι Σεβ. Μητροπολίτες Γορτύνης και Αρκαδίας κ. Κύριλλος, Λάμπης και Σφακίων κ. Ειρηναίος και Πέτρας κ. Νεκτάριος, παρέστησαν δε πολλοί Κληρικοί, ο Νομάρχης Λασιθίου κ. Κ. Χατζηδάκης, οι Δήμαρχοι Αγ. Νικολάου και Νεαπόλεως κ. Γ. Μενεγάκης και Γ. Γαράκης και πλήθος κόσμου απ' όλη την Κρήτη.

Ο Σεβ. Πέτρας εξήρε την προσωπικότητα και το χριστιανικό έργο της μεταστάσης, η ο-

ποία είχε δύο παιδιά και τα αφιέρωσε και τα δύο στην Εκκλησία, ενώ συλλυπητήρια τηλεγραφήματα απέστειλαν και ανεγνώστησαν ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Ιάκωβος, ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Στυλιανός, ο Σεβ. Μητροπολίτης Ιεραπόλης κ. Σητείας κ. Φιλόθεος και η «Παγκρητική» Αμερικής. Η «Ανατολή» συμμετέχουσα στο πένθος του Θεοφιλεστάτου κ. Ανθίμου και του Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Κωνσταντίνου, απευθύνει σ' αυτούς θερμά συλλυπητήρια, ευχόμενη την εξ' Υψους παρηγορία.

(Αναδ. «ΑΝΑΤΟΛΗΣ»)

ΕΦΥΓΑΝ

— Προκοπάκη Ελένη του Ιωάννου από το Επάνω Χωριό. Πέθανε και κηδεύτηκε στη Φουρνή.

— Αμαριωτάκη Μαρία του Ανδρέου, μητέρα του Αδάμη Αμαριωτάκη. Πέθανε και κηδεύτηκε στο Καστέλλι.

— Κατσούγκρη Μαρία του Φραγκίσκου, μητέρα της Κατερίνας, συζύγου Γεωργίου Βουκκλάρη, ιατρού. Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα.

— Φαλκωνάκη Εμμανουήλ του Ιωάννη από Φουρνή, έμπορος αναψυκτικών.

— Πέθανε και κηδεύτηκε στη Νεάπολη.

— Τρικουράκη Κατερίνα, μητέρα της Νότας, συζύγου Γεωργίου Τουτουδάκη, πρώην πρόεδρου του Συλλόγου. Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα.

— Τζωρακάκης Νικόλαος σύζυγος της Ελένης Γρηγορίου Μπουραντά από το Επάνω Χωριό. Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα.

— Δρακωνάκη Καλλιόπη του Νικολάου, μητέρα του συγχωριανού μας Μητροπολίτη Ολύμπου Ανθίμου Δρακωνάκη. Πέθανε και κηδεύτηκε στο Καστέλλι.

— Κασωτάκης Γεώργιος του Αντώνη. Πέθανε και κηδεύτηκε στις Δωριές.

Ο Σύλλογός μας απευθύνει θερμά συλλυπητήρια στους οικείους των νεκρών.

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΣΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

— Ο επίκουρος καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Παν) μίου Αθηνών Μύρων Μαυρικάκης στη μνήμη των γονέων του Ροδάνθης και Εμμανουήλ 10.000 δρχ.

— Ο Πρωτοδίκης Στέλιος Μ. Γωνιωτάκης στη μνήμη των γονέων του Μιχαήλ και Σοφίας 5.000 δρχ.

— Ο Κυριακάκης Μιχαήλ, δάσκαλος, στην μνήμη των γονέων του Γεωργίου και Μαρίας 5.000 δρχ.

— Η Καφετζάκη - Μανδαλάκη Μαρίνα στην μνήμη της αείμνηστης Τρικουράκη Κατερίνας

πεθεράς Γ. Τουτουδάκη αντί στεφάνου 5.000 δρχ.

— Ο Γεώργιος Ε. Μπουραντάς καθηγητής με τις κόρες του Κλέλια Λαμπράκη και Άμαλία Παπαδάκη 5.000 δρχ.

— Η Αγγελάκη - Κονιωτάκη Γεωργία αδελφή του Θεολόγου Μιχ. Αγγελάκη 2.000 δρχ.

— Ο Κυριακάκης Κων)νος του Κυριάκου, δάσκαλος 2.000.

— Ο Κκολάκης Βαγγέλης του Δημ. στη μνήμη του αείμνηστου Μιχαήλ Β. Φαλκωνάκη, κουνιάδου του προσέφερε για την Αγ. Τριάδα 5.000 δρχ.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΕΓΑΣΤΕΙ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ

Παραβρέθηκα στις 19.12.92 στα εγκαίνια της νεοαγορασθείσας αίθουσας, 70 τ.μ. του Συλλόγου «Φραγκίστας» Ευρυτανίας.

Ένα όνειρο 26 ετών του Συλλόγου πραγματοποιήθηκε, είπε ο Ιερέας του χωριού που ήλθε για τον αγιασμό και τα εγκαίνια.

Διαπίστωσα ότι όλοι οι προσκεκλημένοι με γέλια και ευχές δεν έκρυβαν τη χαρά τους γι' αυτά που έβλεπαν. Θυμήθηκα την πρόταση πρώην προέδρου του Συλλόγου να μισθωθεί αίθουσα για τις ανάγκες του Συλλόγου, που όμως απεδείχθη από την σύζηση ασύμφορη για τα οικονομικά του.

Γιατί και εμείς σαν μέλη να μη δοκιμάσουμε την ίδια χαρά;

Γιατί και εμείς να μην έχουμε το στέκι μας ώστε σε τακτά χρονικά διαστήματα εκεί με το δημιουργικό διάλογο των μελών του να μπορέσουμε να συμβάλουμε στην ανάπτυξη του χωριού μας, αλλά και στη σωστή ενημέρωση των χωριανών μας.

Χρειαζόμαστε μια αίθουσα που θα αποτελεί πραγματικό αποκούμπι πολλών μελών που θα συναντιούνται 5 και 6 φορές το μήνα. Μάλιστα στις μέρες αυτές εκ περιτροπής πολλά μέλη μπορούν να έχουν σε προκαθορισμένες ώρες ανοικτό το γραφείο για να επικοινωνούν με τους Φουρνιώτες.

Πιστεύω ότι ένα ιδιόκτητο γραφείο θα λύσει καλύτερα τα προβλήματα του Συλλόγου και θα ανακουφίσει αυτούς που επί μια 18) τία επέμειναν και επιμένουν να μας φιλοξενούν.

ΦΟΥΡΝΙΩΤΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ξέρετε πώς ενισχύθηκε ο Σύλλογος «Φραγκίστας» Ευρυτανίας; Δύο χρόνια δεν υπήρχε Δ.Σ. του Συλλόγου και τρία χρόνια είχε να εκδοθεί η εφημερίδα του. Χωρίς καμμία πληροφόρηση και επικοινωνία τα μέλη του δεν κατέβαιναν στο χωριό, ενώ κάτω απ' αυτές τις συνθήκες πολλοί πήραν τα πολιτικά δικαιώματά τους απ' αυτό.

Βλέποντας αυτή την κατάσταση μέλη των Παλαιών Δ.Σ. δραστηριοποιήθηκαν και δραστηριοποίησαν και τον παλιό Σύλλογο. Αποτέλεσμα: να γίνει σημαντική οικονομική εξόρμηση. Ο Σύλλογος να γίνει ανθηρότερος και να κυκλοφορήσει εκ νέου μάλιστα η εφημερίδα του. Σαν στόχο τώρα έχει να ενισχύσει οικονομικά την Κοινότητα, ώστε να μην ενσωματωθεί με τις μικρές γειτονικές κοινότητες και τον πλησιέστερο Δήμο.

Ως γνωστόν, ο νόμος 2746) 83 προβλέπει κατάργηση των κοινοτήτων, εφ' όσον τα έξοδά τους δεν καλύπτονται από τα έσοδά τους.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ — ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Η πίστη μου στην ανανέωση και οι άλλες υποχρεώσεις μου συνέβαλαν στην απόφασή μου να αφήσω την ευθύνη της ενημέρωσης των μελών του Συλλόγου από το καλοκαίρι και μετά.

Ευχαριστώ τα Δ.Σ. που επί μια πενταετία (1988 - 1993) μου είχαν εμπιστευτεί την συγκέντρωση της ύλης και την έκδοση των «Φ.Ν.».

Ευχαριστώ επίσης τα μέλη του Συλλόγου που βοήθησαν την έκδοση και κυρίως τον παπα - Μανώλη Δρακωνάκη και Γιώργο Αγγελάκη για την έγκυρη και έγκαιρη πληροφόρησή τους.

Αν κατά τον καλλιτέχνη Νικηφόρο Λύτρα η αγάπη είναι η γέφυρα επικοινωνίας θεού και ανθρώπων, για το Σύλλογό μας είναι η γέφυρα επικοινωνίας των μελών του.

Ο Σύλλογός μας είναι πράγματι Σύλλογος αγάπης. Θα το γνωρίσουν όσοι νέοι θα αναλάβουν να βοηθήσουν την έκδοση. Ας μην έχουν κανένα δισταγμό και ας αποφασίσουν.

Με εκτίμηση

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΩΝΑΚΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΟΥΡΝΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΦΟΥΡΝΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

1990 - 1992

Σωματείο αναγνωρισμένο με έδρα την Αθήνα

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος: Γιώρ. Καφετζάκης (Αν)δρος: Βαγ. Τσαγκαράκης
Γ.Γραμμ.: Κων. Δρακωνάκης
Ταμίας: Πέτρ. Φουντουλάκης
Μέλος: Σπύρος Γωνιωτάκης
Τυπογραφείο: Νικήτα Καράλη

προγράμματα - ιστορικές σελίδες - συνεργασίες αναγνωστών

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ «Φ.Ν.»

Διαβάζοντας την τελευταία Εφημερίδουλα μας με τα ποικίλα θέματα και τις ειδήσεις ένιωσα μια πλατιά αγάπη να με τυλίγει. Αγάπη απλόχερη, ανιδιοτελής από τους υπευθύνους του Τύπου. Κάποιους ακούραστους ζεστούς ανθρώπους που ακόμα και στο κρεβάτι τους άρρωστοι σκέφτονται τι θα γίνει και πως θα βγει το επόμενο φύλλο. Όσοι γράφουν κάτι, δίνουν, το κείμενο και ησυχάζουν. Από και πέρα άλλοι κουράζονται, άλλοι ξευκτούν να συγκεντρώσουν την ύλη, να την κατατάξουν, να γेमίσουν και να εκδώσουν την Εφημερίδα.

Σαν παρατηρητής έζησα από κοντά την παράδοση και τη διόρθωση του β' φύλλου και τη διακίνηση των «Φ.Ν.», τις αγωνίες, το χρόνο και το χρήμα που διαθέτουν. Μια εργασία που θάπρεπε να γίνεται από ανθρώπους με λιγότερα προσωπικά, οικογενειακά και υπηρεσιακά προβλήματα. Δεν είναι χόμπι, η όλη διαδικασία, όπως ίσως μερικοί πιστεύουν.

Ας φροντίσουν κι άλλοι να προσφέρουν. Κάποιος μάλιστα με επιστολή του ζητούσε να γίνει συνεργάτης των «Φ.Ν.», θέτοντας στη διάθεσή τους ποιήματα, ρητά, συλλογισμούς και αποσπάσματα από 2 λευκώματα των γυμνασιακών του χρόνων. Ας υλοποιήσει τα γραφόμενά του.

Κι ας βοηθήσουμε όσο μπορούμε γιατί δεν είναι σωστό οι υπεύθυνοι να εκλιπαρούν τα κοινωνικά νέα με το ακουστικό στο αυτί ή να δέχονται παράπονα γιατί δε γράφανε για τα κοινωνικά νέα των παιδιών τους, που μόνο οι ίδιοι τα ήξεραν.

Αιδώς Αργείου.

Με εκτίμηση
Δ. Α.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Στις 13.12.1992 έγινε η χειροτονία εις Πρεσβύτερον του Ιεροδιακόνου Αλεξίου Γιαννιού, αδελφού της Ι. Μονής Αγίου Γεωργίου Σεληνάρι στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Αχαρνών, από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πέτρας κ. Νεκτάριο.

Η εκκλησία ήταν κατάμεστη από Αθηναίους και κυρίως Μεραμπελιώτες που έγκαιρα ειδοποιήθηκαν για το γεγονός αυτό.

Οι ιερείς, οι ψάλτες και το εκκλησίασμα εντυπωσιάστηκαν από την σεμνότητα της τελετής, καθώς και την ιεροπρέπεια και το μεστό νοημάτων λόγο του Μητροπολίτη μας.

Είναι τιμή μας που έχουμε τέτοιο θρησκευτικό ηγέτη.

Ο Σύλλογός μας δυστυχώς δεν είχε ενημερωθεί για το Μυστήριο αυτό γιατί είχε προγραμματίσει εκδρομή στη λίμνη Στυμφαλία την ημέρα αυτή και έτσι πολλοί απουσίασαν.

Πιστεύουμε ότι τέτοιες εκδηλώσεις πρέπει να γνωστοποιούνται από τους ντόπιους Φουρνιώτες στο Σύλλογο, ώστε να συμμετέχουμε σ' αυτές και να ζούμε ανεπανόλητες στιγμές.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΟΣ ΚΟΙΝ. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΦΟΥΡΝΗΣ

Στις 17 Ιανουαρίου έγιναν τα εγκαίνια του ανακαινισθέντος κοινοτικού καταστήματος της Φουρνής μας στο οποίο θα συστεγασθούν όλες οι υπηρεσίες του χωριού μας (Κοινότητα, Ταχυδρομείο, Περιφ. Ιατρείο).

Στον αγιασμό που έγινε από τους τρεις ιερείς μας παρέστησαν ο Πρόεδρος με ολόκληρο το Κοιν. Συμβούλιο και πολύς κόσμος.

Στο τέλος προσφέρθηκαν τα καθιερωμένα λουκούμια, μυζηθρόπιτες και καθουρνιστά αμύγδαλα με ρακί.

Ο Σύλλογός μας συγχαίρει τον Πρόεδρο και το Κοινοτικό Συμβούλιο γιατί το εν λόγω κτίριο, εκτός του ότι αποτελεί κόσμημα στην περιοχή όπου βρίσκεται, θα βοηθήσει και τους συγχωριανούς μας συγκεντρώνοντας να διεκπεραιώνουν τις υπηρεσιακές τους υποθέσεις.

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΟΠΟΡΗΣΕ Η ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΩΝ «Φ.Ν.»;

Ο Σύλλογός μας απευθυνόμενος σ' όλους που διαμαρτύρονται γραπτά και τηλεφωνικά και ασφαλώς δικαιολογημένα πως δεν παίρνουν τα «Φ.Ν.» σύντομα ή καθόλου, αισθάνεται έντονα την υποχρέωση να σας ανακοινώσει ότι υπεύθυνος δεν είναι αυτός, αλλά οι πολίτες που την τελευταία στιγμή συγκεντρώνουν ταχυδρομούν τα έντυπα τους κυρίως τις ημέρες των εορτών. Πράγματι ενώ στις 18.12.92 στο κέντρο διαλογής των ΕΛΤΑ υπήρχαν ελάχιστα έντυπα στις 21.12.92 πενταπλασιάστηκαν.

Επισκεφθήκαμε το κέντρο διαλογής της αλληλογραφίας των Ταχυδρομείων και είδαμε θυμωμένες εφημερίδες έτοιμες να φύγουν ακινητοποιημένες για είκοσι μέρες.

Φυσικά στον κυκεώνα αυτό φταίει ο ΕΛΤΑ και η ανεπαισθητότητά του.

Ακούστηκε από αρμόδιο υπάλληλο του ΕΛΤΑ να λέει ότι είναι προτιμότερο να πας τις εφημερίδες με τα χέρια περπατώντας παρά μέσω ΕΛΤΑ. Αποτέλεσμα δυστυχώς αυτής της καθυστέρησης ήταν να μην ενημερωθούν έγκαιρα οι Ηρακλειώτες - Φουρνιώτες για την προγραμματισθείσα αιμοδοσία της 12ης Ιανουαρίου με συνέπεια να προσέλθει ελάχιστος αριθμός αιμοδοτών. Μάταιο ο ακούραστος φίλος του Συλλόγου ΔΑΜΠΗΣ ΠΡΟΚΟΠΑΚΗΣ, που πρόσφερε δύο φιάλες αίματος προσωπικά, συνεπιχειρούμενος και από μερικούς φίλους ιατρούς, αγωνιζόταν.

13 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΑΣ ΜΙΧΑΛΗ ΦΑΛΚΩΝΗ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελ. 1)

Ίσταμένων του αφού σαν αυτόπτες και αυτόχοι μάρτυρες του έργου του δικαιούμαστε να σκιαγραφήσουμε το ΜΕΓΑΛΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΑΣ πάντα βέβαια με το φόβο της υπερεκτίμησης ή υποτίμησης της προσωπικότητάς του.

Είναι δύσκολο να κρίνεις ένα γονέα ή ένα δάσκαλο που υποχρεώνεται κάτω από το βάρος των ευθυνών και των δυσκολιών συνθηκών του να παίρνει χιλιάδες βεβαιωμένες αποφάσεις. Δεν πρέπει να τον κρίνεις αποσπασματικά από μερικές πιθανόν λαθεμένες. Πρέπει να τον αξιολογείς συνολικά.

Είναι προσωπική, συναδελφική, βιωματική, ανθρώπινη γνώμη μου.

Ακούραστος εργάτης, δουλευτής, μεθοδικός, αποτελεσματικός πάρα πολύ αυστηρός αλλά δίκαιος και αδέκαστος ήξερε να μορφώνει τη νεολαία, αλλά παράλληλα να την προσημαίνει για τη ζωή με τις ποικίλες σχολικές και εξωδιδασκαλικές δραστηριότητες που ανέπτυξε (συστήματα, αθλητισμός, σχολικός κήπος, αγροτοκαλλιέργειες, δένδροκομία, δένδροφυτεύσεις, (καλλιτερίμι), προσκοπισμός).

Αν και υπήρξε συνεργάτης για πολύ διάστημα της Ε.Μ.Υ. και εκκαθαριστής αποδοχών των διδασκάλων του, Επάνω Μεραμβέλλου, ουδέποτε παραβίαζε το διδακτικό ωράριο που το τηρούσε με θρησκευτική ευλάβεια.

Το έργο του όμως φαίνεται αιτιμής αξίας αν σκεφτούμε ότι παρά τη μικρή οργανικότητα του σχολείου (2/τάξιο και 1/τάξιο τελευταία) χαλκεύτηκαν και γαλουχήθηκαν σ' αυτό πλήθος μορφωμένων και καταξιωμένων επιστημόνων που διέπρεψαν σε πολλούς τομείς της κοινωνίας. Αγωνίστηκε με κάθε τρόπο να διατηρήσει το σχολείο παρά το μειωμένο αριθμό των μαθητών του σε 2) τάξιο και το επέτυχε γιατί οι εκάστοτε προϊστάμενοί του, σεβόμενοι την παράδοση και τον προσωπικό του μόχθο, θεωρούσαν ανίερο τον υποδιδαχισμό του.

Έτσι μετέβαλε το σχολείο μας σε πνευματικό εντευκτήριο της νεολαίας μας, εστία φωτός και μάθησης, ώστε δικαιολογημένα σήμερα ν' αποτελεί μνημείο απροσμετρήτου αξίας.

Είχε εξοπλίσει το σχολείο με δανειστική βιβλιοθήκη, με σύγχρονα εποπτικά μέσα σε μια εποχή που τα περισσότερα διδακτήρια στεγάζονταν σε ιδιωτικά δωμάτια χωρίς βιβλιοθήκες και τουαλέτες.

Εισήγαγε σχολικά εγχειρίδια τελευταίου τύπου της εποχής και αναφερόταν με υπερηφάνεια στο συγχωριανό μας συγγραφέα της Φυσικής Πειραματικής μας Εμμ. Β. Χατζηγιάννη απ' όπου μας δίδασκε.

Ποιός δεν τον θυμάται με επιμονή να σκύβει επάνω μας για να μας ξυπνήσει το πνεύμα και να μας μορφώσει και να το τελειοποιήσει; Η επιτυχία των πρακτικών δραστηριοτήτων του είχε ως συνέπεια να αποκτήσουμε εφόδια για την παραγωγική ζωή.

Αναγνώριζε την εκπαιδευτική αξία της εργασίας και προ-

σπαθούσε με μέθοδο απλή και φυσική να μας εμπειρώσει την ύλη. Σε μεγάλη έκταση είχε μεταβάλει το σχολείο σε «Αλληλοδιδασκαλικό» όπου οι δυνατότεροι μαθητές βοηθούσαν τους αδύνατους.

Αψευδείς μάρτυρες των επιτυχιών του θεωρούνται, εκτός από τις άριστα οργανωμένες θεατρικές παραστάσεις, Γυμνασιακές επιδείξεις, εισαγωγικές εξετάσεις στα γυμνάσια κ.λπ. και η εμπιστοσύνη των γονέων στο έργο του. Πίστευε ότι αγωγή δεν σημαίνει υπερβολική επιείκεια στο παιδί και ανεκτικότητα για ό,τι κάνει.

Το αληθινό έργο του είναι καρπός μοναδικής δοκιμασίας ανθρώπου που είναι προικισμένος με ανάλογο ταλέντο που δεν μπορεί να γίνει αλλιώς παρά να δημιουργεί. Δεν έκανε ένα απλό έργο ζωής. Εμεγαλούργησε έδωσε ελπίδα ζωής, ΓΙΑΤΙ Η ΖΩΗ ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΧΗ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ είναι π ρ ό β λ η μ α.

Όπως το μεγάλο συγγραφέα τον ανακαλύπτεις μέσα από το έργο του, έτσι και το σπουδαίο δάσκαλο τον βρίσκεις από το αποτέλεσμα των δραστηριοτήτων του. Το θέμα της διδασκαλίας δεν ήταν γι' αυτόν σταδιοδρομία, ήταν ζωή.

Πόσες φορές το μεγάλο πάθος για τη δουλειά του και η ευσυνειδησία δεν κλόνησαν την υγεία του. Είχε λάβει πολλά μνημόνια κλονισμού της υγείας του, όμως δεν λύγισε, δεν γονάτισε δεν έσκυψε το κεφάλι του. Ήξερε άλλωστε να παλεύει παλ λυκαρσία. Πίστευε πως ήταν κάτι το περαστικό και θα το νικούσε. Φαινόταν νέος και με τόση μεγάλη διάθεση για διδασκαλία και δημιουργία ώστε ούτε μια στιγμή δεν πέρασε από την σκέψη του η ιδέα να μπει στο περιθώριο.

Έπρεπε να φύγει από την υπηρεσία να εκπληρώσει στο ακέραιο την αποστολή του όπως εκείνος πίστευε.

Λίγα χρόνια μετά τη συνταξιοδότησή του έφτασε το μοιραίο εκείνο πρωινό του Ιουλίου για να χάσει το παιχνίδι της ζωής του. Η καρδιά του τον πρόδωσε. Ένα μεγάλο πλήθος πιστών και φίλων του ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ ΜΑΣ τον συνόδευσε στην τελευταία του κατοικία.

Τάφηκε πλάι στην αγαπημένη του σύντροφο Μ Α Ρ Ι Α, ΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ που τόσα του πρόσφερε, γιατί χάρη στην αφοσίωσή της, ΕΚΕΙΝΟΣ ανέλαβε απεριόριστος να διεκπεραιώσει την υψηλή του αποστολή.

Εμείς σαν Φουρνιώτες θα τον κρατήσουμε ζωντανό στην μνήμη μας, θα του δίνουμε την αθανασία στις συζητήσεις μας και θα τον τοποθετούμε πλάι στον επίσης μεγάλο δάσκαλο της ΑΓΑΠΗΣ, Εμμανουήλ Μπουραντά.

Θα τον κρίνουμε πάντα με βάση το πνεύμα της εποχής εκείνης, όταν έλειπε η συμπάρταση των γονέων και ολοκληρωτικά την ευθύνη της αγωγής της ανέλαμβανε το σχολείο με το διδακτικό προσωπικό.

Τότε που το κάπως αυστηρό σχολείο αποτελούσε μονόδρομο για τη σωστή αγωγή και η έν-

νοια του διαλόγου και του δημοκρατικού σχολείου δεν είχε τη σημερινή σημασία για τη διδασκαλία. Τότε που τα σχολεία χωρίς χωρίς πειθαρχία και οργάνωση καταποντίζονταν το ένα μετά το άλλο και ο μεγαλύτερος τίτλος σπουδών για μερικά ήταν ένα απολυτήριο Γυμνασίου. Τότε που ο αξιωματικός καθηγητής μιας Εμμανουήλ Μ. Μαυρικακής βλέποντας το 1956 με την έναρξη του Σχολικού έτους επί συνόλου 14 βραβείων και επαίνων η Φουρνή να τιμάται με 6 αναγνώσεις:

«Χαρά στο δάσκαλο, που έχει τέτοιους μαθητές και χαρά στους μαθητές που έχουν τέτοιο δάσκαλο».

Φορείς της Φουρνής, αυτός ο μεγάλος ευεργέτης του τόπου μας με την πανεπιστημιακή ακτινοβολία δεν έχει ανάγκη από την τήρηση ενός λεπτού σιγής, την απονομή μιας πλακέτας ή την ονομασία ενός δρόμου στο όνομά του. Ας αναλογιστείτε την ανεκτιμήτου αξίας προσφορά του, μια προσφορά που δεν ευόησε μόνο τους μαθητές και τους συγχρόνους του, αλλά και την μετέπειτα κοινωνία της Φουρνής μας.

Σαν παιδαγωγοί και δάσκαλοι των παιδιών σας αξιοποιήσατε όλα τα θετικά σημεία της προσωπικότητάς του και επισήμως αναγνωρίστε τον.

Πολλοί εκπαιδευτικοί που εμπήθησαν κοντά του, ελπίζω να τον θεωρούν παράδειγμα προς μίμηση για την εποχή του και να δέχονται την αρχή που ισχύει για πάντα, ότι πάνω από τις πάμπολλες γνώσεις, τις αίθουσες διδασκαλίας και τα εποπτικά μέσα είναι η εργατικότητα και η πρακτικότητα του δασκάλου.

Είχαν μια μοναδικότητα και οι δυο ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΑΣ, ΦΑΛΚΩΝΗΣ και ΜΠΟΥΡΑΝΤΑΣ. Να μεταδίδουν τη γνώση με την επιμονή τους ο πρώτος στο Σχολείο και ο δεύτερος σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα.

Αξιωματίστε δασκαλέ μας.

Θα μείνεις για το πλούσιο κι αποδοτικό έργο σου πάντα στην καρδιά, στη σκέψη και στη δύμησή μας, ζωντανός και αγαπητός. Εμείς που απομείναμε σα μαθητές σου φέρνουμε καθημερινά νοερά τα βήματά μας στο παλιό σχολείο μας για να αναπλάσουμε και να αναπολήσουμε την παρουσία σου, να θυμηθούμε την αμέριστη συμπαράστασή σου και την αδέκαστη συμπεριφορά σου προς όλους όσους τη χρειαζόνταν χρωστάμε πολλά.

Μικρή ταπεινή ανταπόδοση στην απέραντη προσφορά σου τα λίγα ασημαντά λόγια μου.

Ευγενική χειρονομία άσβεστης ευγνωμοσύνης η συγκέντρωση μιας ομάδας μαθητών σου στην Αθήνα, που με εξουσιοδότησε να μεταφέρω τις προσωπικές μου απόψεις. Ήσουν άξιος στην προσφορά της μάθησης και της γνώσης.

Αιώνια σου η μνήμη

Ο μαθητής σου
Κ. ΔΡΑΚΩΝΑΚΗΣ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Nūn ἀπολύεις τὸν δούλον σου...

«ἀ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ δια πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς». (προς Τιμόθ. β επιστ. Παύλου).

Διάβαζα, άκούγα, φανταζόμουν —ήλιπζα ν' αξιωθώ, να μπορέσω, σ' όλα εκείνα που από παιδί φώλιαζαν μέσα μου, (σαν απροσδιόριστο όνειρο, στολισμένο με θρύλους και παραδόσεις, σαν μεγάλη αλήθεια που η λογική μου δεν μπορούσε να εξηγήσει) να βάλω τον τύπον επί των ήλων— όχι γαι να βρω τη δύναμη, σαν άλλος Θωμάς, να φωνάξω: αληθώς εστίν... μα, ενώπιος ενωπίω, να ψιθυρίσω με ικανοποίηση κι ανακούφιση: μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθεις εν τη βασιλεία Σου... Κι επειδή ξέρω, (όσο κι αν κάπου - κάπου το ξεχνώ, από φόβο, ίσως), ότι, όποιος θέλει, μπορεί... πήρα την απόφαση — είπα το μεγάλο ΝΑΙ, («φανερώνεται αμέσως όποιος το 'χει έτοιμο μέσα του το «Ναι» λέει ο Καδάφης), σ' ένα ταξίδι αλλιώτικο από τα άλλα, σ' ένα ταξίδι περιουλογής και ταπεινοφροσύνης, σε μια προσπάθεια τέρψης της ψυχής — βάζοντας υποθήκες στην τράπεζα του μέλλοντος κι αυτοπαρηγορώντας, (όπως όλοι οι αμαρτωλοί που από δέος ελπίζουν) τον εαυτό μου, για επειική κρίση την ώρα της επιλογής των εριφών από τα πρόβατα...

Έχω κάμει πάμπολλα ταξίδια κι όμως, κάθε φορά που επιστρέφω, η λαχτάρα να φύγω, φουντώνει — τούτη η συνήθεια γίνηκε ανάγκη — ίσως η καρδιά μου να 'ναι χάρτης παγκόσμιος, που φάχνει ο νους, όπως ο γιατρός τον ασθενή... Μπορεί ο Ουράνης να διαλαλεί πως το ταξίδι είναι μια ανάγκη απόδρασης από τα γύρω μας κι από τον ίδιο τον εαυτό μας — μοορεί να ξεχωρίζει τους ταξιδιώτες, σ' όσους αποζητούν περισσότερα και σ' όσους πασχίζουν να αισθανθούν όσον το δυνατόν πιο έντονα ίσως, όπως λέει ο Συναρές, να 'χει πιο πολλή σημασία ο ταξιδιώτης κι όχι το ταξίδι, μα τούτο το οδοιπορικό, χωρίς ν' αποδιώχνει τίποτε, δεν είναι ένα ακόμη τουριστικό διέξοδο, μια ακόμη επιδερμική ικανοποίηση, μια φυγή, μα κάτι παραπάνω: μια ανάγκη, φορτωμένη περίσκεψη και δέος, μια παρόρμηση ταλαιπωρίας του σώματος για εξαγνισμό της ψυχής — μια δοκιμασία που όσο βασανίζει, τόσο διαισθάνεσαι τη μακαριότητα που θα φέρει... είναι, όπως λένε στη Φουρνή, μια καλλουργιά που τα καλυμμένα της, θα τα δεις παρ' αὐτήτερα...

...Όσο το βαπόρι πασχίζει να δέσει στο λιμάνι της Ιόππης και τα μάτια ξεκουράζονται στο «Αμπέλι του Θεού» — στον καταπράσινο λόφο που απλώνεται τώρα η νέα Γιάφα, τόσο πληθαίνουν τα χτυποκάρδια... κι η σκέψη, αδύναμη να συγκεντρωθεί και να λειτουργήσει, αφήνεται στο έλεος της ελπίδας και της κατανόησής Του, καθώς νιώθεις ότι ήγγικεν η ώρα και ουκ εστιν πλέον μετάνοια — μετ' ου πολύ, θα σκύψεις το κεφάλι, θα χαμηλώσεις τα μάτια και θα ψιθυρίσεις, σαν προσευχή: ελέησόν με, Κύριε... Συ, ο πανταχού

παρών και τα πάντα πληρών, στρέψε το βλέμμα στο απολωλός πρόβατό Σου... γνωρίζω ότι η πολιτεία μου δεν παρέχει τα εχέγγυα της ευνοίας Σου, αλλά η πίστη στο ότι η στοργή και η μεγαθυμία Σου απλώνεται επί δικαίων και αδικίων, μου δίδει τη δύναμη να εκλιπαρώ... αξίωσε με, Κύριε, εν πνεύματι υγιή, μακράν ραθυμίας και πειρασμών να υψώσω περίδακρυς τους σφθαλμούς και καθαρά καρδιά, να ατενίσω τη Γη της Επαγγελίας Σου...

...Καλημέρα - καλωσορίσατε, είπε γελαστή η Χάννα — η Άννα να Σαδάκη, μια σαραντάρα Κρητικιά, που οι γονέοι της ήρθαν πριν από χρόνια να δουλέψουν στη Γιάφα και ρίξωσαν — τούτη η ξεναγός, με δυο γιους στον Ισραηλινό στρατό, είναι δώρο του Υψίστου και του θεού της Κρήτης — αυτή θα δέσει, όσα με λαχτάρα κι ανησυχία ζητάς με κείνα που θ' αξιωθείς να προσκυνήσεις... τούτη θα οδηγήσει — όπως ο Μωϋσής τους Εβραίους στην Έξοδο από την Αίγυπτο — τα βήματα, τα μάτια και τις σκέψεις σου, σ' αρχάρια του ονείρου που βάλθηκαν να κάμεις πραγματικότητα... Ξεκινάμε λοιπόν, (σημειώνοντας ότι το οδοιπορικό της ελπίδας, ακολουθεί περισσότερο την ευαγγελική πορεία Του και λιγότερο τη γεωγραφική συνέπεια της παλιάς Παλαιστίνης), από τη σημερινή Μπέιτ Λαμ, την πανάρχαια κώμη της φυλής του Ιούδα — τη Βηθλεέμ, (αραμαϊκά: οίκος άρτου) — (όπως θα δούμε στη συνέχεια, πολλές ονομασίες της βιβλικής Παλαιστίνης, αρχίζουν με τη συλλαβή: ΒΗΘ, που προσδιορίζει: οίκος, τόπος, θέση). Στη Βηθλεέμ, ο Δαβίδ, αφού ένωσε τις φυλές του Ισραήλ, (αραμ: δυναός), χρίστηκε βασιλιάς, παν τρεύτηκε τη χήρα του Ουρία, τη Βηθσαβεί και κάναμε το Σολομώντα... εδώ, «γέγραπται δια του προφήτου: εκ σου (Βηθλεέμ) εξελεύσεται ηγούμενος, όστις ποιμανεί τον λαόν μου, τον Ισραήλ» (Μτθ: β-6). Οι κτύποι της καρδιάς δυναμώνουν κι ο νους, περιδεής, συνοδεύει τα τρέμμενα πόδια στην είσοδο του Ναού της Γεννήσεως, (κοινού για Ορθόδοξους, Καθολικούς και Αρμένιους), που έκτισε η αγία Ελένη, μάνα του βυζαντινού αυτοκράτορα και αργότερα αγίου, Κωνσταντίνου, το 329 μ.Χ.

Ήταν τόσο μεγαλόπρεπος και γεμάτος πανάκριθα αφιερώματα — λέει η παράδοση και η Χάννα — που οι κλέφτες τον ρήμαζαν κάθε τόσο κι η αγία Ελένη, αναγκάστηκε να σφραγίσει τη μεγάλη πύλη του και να φτιάξει μικρή είσοδο για τους πιστούς.

Εμφανιζόμαστε με την απλότητα και τη γαλήνη που βασιλεύει... προσκυνάμε την παλιά εικόνα της Παναγίας με το Βρέφος... κατεβαίνουμε λίγα σκαλιά αριστερά, στο κέντρο του ναού και γονατίζουμε αμήχανοι, στον απείρτο χώρο που η Μαριάμ «έτεκεν τον υιόν αυτής εν τη φάτην, διότι ουκ ην αυτοίς

τόπος εν τω καταλύματι» (Λουκ. β-7). Απέναντι, στα δυο μέτρα, θαυμάζουμε την αναπαράσταση του χώρου και του άστρου που οδήγησε τους μάγους — Βαλτάσαρ, Μέλχιोर και Κασπάρ — στο παιδίον «και πεσόντες προσεκύνησαν αυτώ και προσήνεγκαν χρυσόν και λίβανον και σμύρνα» (Μαθ: β-11) — «ούτος έσται μέγας και Υιός Υψίστου κληθήσεται»... «και της βασιλείας αυτού, ουκ έσται τέλος» (Λουκ. α-32, 33). Η έκσταση καθηλώνει το χρόνο, ξεχνάει τα γαληνεμένους με η Χάννα δεν ξέρει να περιμένει... στην άλλη πλευρά του ναού — σ' ένα ημιμόγειο χώρο του, σφίγγοντας την καρδιά, αντικρύζεις τα κεφάλια και λίγα κόκαλα των παιδιών που έσφαξε ο Ηρώδης, γιατί οι μάγοι, «χρηματισθέντες κατ' όναρ, μη ανακίμψαι προς Ηρώδη, δι' άλλης οδού ανεχώρησαν» και «Ηρώδης, ιδών ότι ενεπαίχθη υπό των μάγων, εθυμώθη λίαν και αποστείλας, ανείλει πάντας τους παίδας εν Βηθλεέμ» (Μτθ: β, 12, 13).

Αφήνοντας τη Βηθλεέμ, (εδώ στέφθηκε βασιλιάς της Ιερουσαλήμ, ο Βαλδουίνος Α, όταν οι Σταυροφόροι κατέλαβαν τους αγίους Τόπους - 1099), προχωρούμε στην έρημο Σινά, στα σύνορα Ισραήλ και Αιγύπτου, όπου κατέφυγε ο Ιωσήφ με τη Μαρία και το παιδίον, «ίνα πληρωθεί το ρηθέν υπό του ροφήτου: εξ Αιγύπτου εκάλεσα τον Υιόν μου» (Μτθ: β-15). Έκτακτοι, στρατιωτικοί, λόγιοι, μας στέρησαν τη χαρά και την τιμή να την επισκεφθούμε — αυτό όμως δε μας εμποδίζει να βρεθούμε νοερά και να σημειώσουμε τα τρία σημεία της, που σηματοδοτούν ανεξίτηλα την πορεία και την ιστορία της χριστιανοσύνης. Το ένα, είναι το όρος Χωρήβ κι η θέα του φέρνει στο νου τον προφήτη Ηλία να αναπαύζεται με πύρινο άρμα στους Ουρανούς, (στην κορυφή του, υπάρχει ομώνυμο μοναστήρι) — το άλλο, το όρος Σινά, που ο Μωϋσής είδε τη φλεγόμενη βάτο και πήρε τις Δέκα Εντολές από το Θεό — και το τρίτο, το όρος της αγίας Αικατερίνης, με το ομώνυμο μοναστήρι, που έκτισε ο Ιουστινιανός — ένα από τα πιο σπουδαία μνημεία της πίστης μας... Εδώ βρέθηκε το πιο αρχαίο ελληνικό χειρόγραφο της Αγίας Γραφής — ο Σιναϊτικός Κώδικας, που, δυστυχώς φυλάσσεται στο Βρετανικό μουσειό... εδώ κινδυνεύουν από κλέφτες και φωτιές, τα όσια και τα ιερά, δύο χιλιάδων χρόνων παράδοσης... κι ευτυχώς, ο επίσκοπος της μονής, Δαμιανός, είδε το μεγάλο κίνδυνο κι αποφάσισε να φυλάξει τα ανεκτίμητης αξίας κειμήλια της, σε Κέντρο - Μουσείο, στην ιδιαίτερη πατρίδα του, στη Φθιώτιδα...

Κοντά μας η Πεντάπολη της Νεκράς θάλασσας — να η Σέντομ, στη θέση των παλιών Σαδώνων — χάθηκαν λέει, η Χάννα, μαζί με τα Γόμορρα, όταν έγινε η καθίζηση της κοιλάδας του Ιορδάνη κι η σκέψη πάει στη γυναίκα του Λωτ, που η περιέργεια την έκανε στήλη άλατος... Οι αποστάσεις είναι μικρές... να κιάλας οι ευκάλυπτοι και οι λευκές του Ιορδάνη, που περνώντας από τους βάλτοτοπους

Του ΝΩΝΤΑ ΦΑΛΚΩΝΗ

της Σταμαχωνίτιδας και την Τιβεριάδα, χύνεται στη Νεκρά θάλασσα. Σε μια απείρτη όχθη του, στη θέση Βηθαραβά, ο Ιωάννης «ενδεδυμένος τρίχας καμήλου, εσθίων ακρίτας και μέλι άγριον» (Μρκ: α-6), έλυσε το υποπόδιον των ποδών του Ιησού και εδάπτισεν αυτόν και «εμαρτύρησεν, λέγων: τεθέσμαι το Πνεύμα καταβαίνον ως περισσότερα επ' αυτού» (Ιωάν: α-32).

Ο καθέννας οραματίζεται τη σκηνή της επιφοίτησης με δικό του τρόπο, κάνει τη δική του σκέψη και τη δική του προσευχή — κοιτάζει ψηλά, παρακαλώντας κι ελπίζοντας και μπαίνει ως τα γόνατα, (μια κι οι χριστιανοί βαπτίζονται μόνο μια φορά), στο αγιασμένο ποτάμι. (Πολλοί «δαφτιστησαν» φορώντας άσπρο χιτώνα με σταυρό στο στήθος και την πλάτη, όπως οι Σταυροφόροι και τον κράτησαν για σάβανο στο τελευταίο ταξίδι τους). Η αναπαράσταση ή αν προτιμάτε, η ιεροτελεστία της ελπίδας για άφεση αμαρτιών, έκλεισε με μια χούφτα νερό στο κεφάλι και το «εν Ιορδάνη βαπτισόμενος Σου Κύριε».

(Εδώ πρέπει να τονισθεί η λαθεμένη εντύπωση όσων νομίζουν ότι, με το να βαπτιστείς, έγινες κιάλας χατζής. Η λέξη χατζί, δεν είναι ελληνική, ούτε καν εβραϊκή, αλλά μουσουλμάκι και σημαίνει το προσκύνημα των μωαμεθανών, (δε βαπτίζονται), στις πόλεις Μέκα και Μεδίνα, που γεννήθηκε και πέθανε ο Μωάμεθ. Από κει καθιερώθηκε για τους χριστιανούς η λέξη χατζής και εννοεί, όχι μόνο το βάπτισμα στον Ιορδάνη, αλλά κυρίως, την επίσκεψη και το προσκύνημα στα μέρη που γεννήθηκε, δίδαξε και παρέδωσε το Πνεύμα ο Θεάνθρωπος στους Παναγιούς Τόπους).

...Στην κοιλάδα του Ιορδάνη, χτίστηκε η πρώτη πόλη του κόσμου (1800 π.Χ.), η Ιεριχώ, γνωστή μετέπειτα ως Σεβάστεια. Ήταν το πρώτο φρούριο των Χαναανίων που κατέλαβαν οι Ισραηλίτες με τον Ιησού του Ναυή, όταν τα τείχη έπεσαν, (1545 π.Χ.), με τους ήχους σαλπίγγων. Σ' αυτή την πόλη, στην αρχή της ερήμου, στην πλαγιά του βουνού, κάθησε να ξεποστάσει, μετά τη βάπτισή Του ο Ιησούς, στον ίσκιμο μιας σκαμωρέας. Εκεί του παρουσιάστηκε ο διάβολος και δεικνυσιν αυτό πάσας τας βασιλείας του κόσμου και την δόξαν αυτών, λέγει τω Ιησού: ταῦτα πάντα σοι δώσω, εάν πεσών, προσκυνήσεις μοι και λέγει αυτό Ιησούς: ύπαγε σπίσω μου Σατανά, γέγραπται γαρ, Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτό μόνω λατρεύσεις» (Λουκ: δ-8)... ο σατανάς έφυγε και ο Ιησούς, «νηστεύσας ημέρας τεσσαράκοντα και νύκτας τεσσαράκοντα» (Μτθ: δ-2) ανεχώρησεν.

Το βουνό, γυμνό από βλάστηση, ονομάστηκε, λόγω της παρामीνης του Ιησού σαράντα μερόνυχτα, Σαραντάριον όρος και εκεί που ξεκουράστηκε, είδαμε το ναό (μονή) που χτίστηκε αργότερα. Εδώ, ξαναπερνώντας,

είπε στον τυφλό: «ανάβλεψον, η πίστις σου σέσωκε σε» (Λουκ: ιη-42) — εδώ κατέλυσε, στο σπίτι του πλούσιου και αμαρτωλού Ζακχαίου «και ιδόντες ότι παρά αμαρτωλώ καταλύσαι, πάντες διεγόγγυζον, είπεν: σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ τούτῳ εγένετο» (Λουκ: θ-7).

Η Ιεριχώ, τώρα και αιώνες, κατοικείται μόνο από Βεδουίτους... Στη Ναζαρέτ (από τη λέξη Ναζωραίος, οι εβραίοι καθιέρωσαν τη λέξη «ναζηρέ»: αυτός που άφησε τα εγκόσμια και αφοσιώθηκε στο Θεό) η Παναγία, «ίνα πληρωθεί το ρηθέν: η Παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν» (Μρκ: α-23), ευαγγελίζεται και μεις, τώρα, προσκυνάμε την εκκλησία που έκτισε η αγία Ελένη, (Ευαγγελισμός), εκεί που ήταν το σπίτι του Ιωσήφ, λέει η Χάννα... Να και η αμαρτωλή, παραθαλασσία Καπερναούμ — «ουαί εις σε Χοραζίν, ουαί Βηθσαιδάν... και συ, Καπερναούμ, έως άδου καταδιδοθήσεται» (Μρκ: ια-21, 23) — εδώ κατοίκησε ο Ιησούς για να την σώσει, «ίνα πληρωθεί το ρηθέν εν Ησαΐου: τοις καθεμείνοις εν χώρα και σιαί θανάτου, φως ανέτειλεν» (Μτθ: δ-16) — από δω άρχισε το κήρυμά Του.

Πιο δίπλα, να η λίμνη Γεννησαρέτ, γνωστή και σαν λίμνη της Τιβεριάδας, (από την αμύνημη πόλη που έκτισε ο Αντύπας το 20 μ.Χ.), εδώ, στη γενέτειρά τους, βρήκε ο Ιησούς τους φαράδες αδελφούς, Σίμωνα (Πέτρο) και Ανδρέα... («δεύτε πλίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» (Μτθ: δ-19)... διάλεξε και τους άλλους μαθητές και δίδασκε: «όστις σε ράπισει επί την δεξιάν σιαγόναν, στρέφον αυτού και την άλλην» (Μτθ: ε-39), «ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και Μαμωνά» (Μτθ: ε-24), «δυσκόλιος πλούσιος εισελεύσεται εις την βασιλείαν των Ουρανών» (Μτθ: ιθ-23). Εδώ, στη θέση «Βηθσαιδά (τόπος αλιείας), αφού θεράπευσε τυφλό — «περί τετάρτην φυλακήν νυκτός, έρχεται προς τους μαθητές περιπατών επί της θαλάσσης» (Μρκ: ε-48) και η Χάννα, λέει: η Τιβεριάδα, όπως και όλη η Γαλιλαία, ήταν κτισμένη πάνω σε τάφους εβραίων και ο νόμος ή το έθιμο των Ιουδαίων, απαγορεύει να πατάς νύχτα σε μνήματα — γι' αυτό ο Κύριος, περπάτησε στη λίμνη.

Εδώ, ο Ιησούς εχόρτασε με πέντε άρτους και δυο ψάρια, όσους τον ακολουθούσαν, «οι δε εσθιοντες ήσαν πεντακισχίλιοι, χωρίς γυναικών και παιδιών» (Μτθ: δ-21). Η θέα του όρους Θαδύρ, φέρνει στη μνήμη τη Μεταμόρφωση του Σωτήρα, μπροστά στα έκπληκτα Ιακώβου του Ιωάννη, Πέτρο και Ιακώβου — «και έλαμψεν το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, τα δε όματα αυτού εγένετο λευκά ως το φως» (Μτθ: ιζ-2) — σε ανάμνηση του γεγονότος, υπάρχει και τώρα, ελληνικό και καθολικό μοναστήρι.

Συνεχίζοντας, πάμε στη γενέ... (Συνέχεια στη σελ. 5)

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελ. 4)

τειρα της αμαρτωλής Μαρίας, στα Μαγδαλά, (Μαρία η Μαγδαληνή) κι ύστερα στα Γάδα-ρα, (αρχαία ελληνική πόλη στη Δεκάπολη της Παλαιστίνης), καμαρώνουμε τη μονή που ίδρυσε το 503 μ.Χ., ο άγιος Σάββας ο Θεοφόρος, στη θέση που ο Ιησούς θεράπευσε δαιμονιασμένο, («και ήρξατο κηρύσσειν (ο θε-ραπευθείς) εν τη Δεκαπόλει, ό-σα εποίησεν αυτώ ο Ιησούς» (Μρκ: ε-20) ... και να η Κανά — από δω, κάνοντας νερό, κρα-σί, «εποίησεν την αρχήν των ση-μείων (θαυμάτων) και εφανέ-ρωσεν την δόξαν Του» (Ιω: β-11). Ακολουθώντας τον Κύριον, που «διδάσκων δια παραβολών και θεραπεύων πάσαν νόσον» (Μτθ: θ-35), πορεύεται εις Ιε-ρουσαλήμ, νομίζεις πως ακούς, κάπου, στον Ιορδάνη, την αδελ-φή του Λαζάρου, τη Μαρία, να λέει, παρακαλετά: «Κύριε, ίδε-ον φίλεις, ασθeneί... ακούσας δε ο Ιησούς, είπεν: αύτη η ασθέ-νεια ουκ έστι προς θάνατον, αλλ' ίνα δοξασθεί ο Υίός του Θεού» (Ιωάν: ια-3) ... κι αφού έμεινε για λίγες ακόμη μέρες στον Ι-ορδάνη, έφτασε στη Βηθανία και «εύρεν αυτών τέσσαρας ημέ-ρας ήδη έχοντα εν τω μνημείω» (Ιωάν: ια-17). Τον ανάστησε, «Αάζαρε, δεύρο έξω» (Ιωάν: ια-433), μα για το φίλο Του και τον ερχομό του στην Κύπρο, με-τά την ανάστασή του, θα τα πού-με, πρώτα ο Θεός, σε άλλο ση-μείωμα.

...Πλησιάζοντας την Ιερου-σαλήμ (αραμ: διαμάντι), θα σταθούμε λίγο στην ιστορία της. Πρώτοι οικιστές της ήταν οι Ι-εθουσαίοι (αρχές β χιλιετηρί-δας π.Χ.) τους έδιωξε ο Δαβίδ (1000 π.Χ.) και ο Ναβουχοδο-νόσσος την κυριεύσε και την κατάστρεψε το 586 π.Χ. Την ξανάκτισε ο Κύρος, κατακτήθη-κε από το Μέγα Αλέξανδρο και την κατάστρεψαν ολοκληρωτι-κά, το 70 μ.Χ., οι Ρωμαίοι. Οι ίδιοι έκτισαν στη θέση της την Αιλία Καπιτολίνα που κι αυτή καταστράφηκε από το Χοσρόη. Από το 637 μ.Χ., την πόλη κα-τείχαν οι Ισλαμιστές, ως το 1099 που την ελευθέρωσαν οι Σταυροφόροι. Οι Τούρκοι την ξαναπήραν και από αυτούς, από το 1917 οι Άγγλοι, μέχρι πρόσ-φατα που έγινε τμήμα του νέου Ισραηλινού κράτους. Η παλιά πόλη περιβάλλεται από το τεί-χος του Σελήμη και έχει οκτώ ει-σοδούς — οι επτά είναι μόνιμα ανοικτές και η όγδοη θ' ανοίξει, λέει η παράδοση, για να περά-σει στην Πόλη Του ο Κύριος, τη Δευτέρα Παρουσία...

Πριν την επισκεφθούμε, φορ-τωμένοι ελπίδες, ανησυχίες, α-πορίες και περιέργεια, πρέπει να μείνουμε στο Θεοβάδιον ό-ρος ('Όρος των Ελαιών) και για να γίνουν κατανοητά, όσα ακολουθήσουν, πρέπει, νομίζω, να σημειώσουμε ότι το 'Όρος των Ελαιών και ο λόφος Σιών, (βιβλική Ιερουσαλήμ), είναι δύο συνεχόμενοι λόφοι που τους χωρίζει η μικρή κοιλάδα Ιωσα-φάτ και ο χείμαρος των Κέ-δρων. Στους πρόποδες τους, στη συμβολή τους, λίγες δεκάδες μέ-τρα από τον Κήπο της Γεθση-μανή, ένας μικρός, απέρητος χώρος, μιας εκκλησίτσας, που θα μπορούσε στο πρώτο αντίκρυσμα της να θυμίσει εξωκλήσι, οδη-γεί σ' ένα «δωμάτιο» μ, αναρί-θμητες (εκατοντάδες θα 'λεγα) καντήλες —είναι ο Ναός της Κοιμήσεως της Θεοτόκου — ο Τάφος της Παναγίας... «η του

Νῦν ἀποθύεις τὸν δοῦλον σου...

Υπνου της μνήμη, χαρισμόνος εορτή και παγκόσμιος εστι πα-νήγυσις (Γρηγόριος Παλαμάς) — «Γονατίζω στα πόδια της Παντοτινής Μητέρας, Παρθέ-νου.. δέξου τις παρακλήσεις α-ναξίων Σου ικετών... άστρο που φανερώνει τον ήλιο... λιμάνι... πρεσβεία; μεσιτεία, εξίλασμα ό-λου του κόσμου, λύτρωση, ου-ρανός όλων των ημερών», λέει ο λογοτέχνης Πεντζίκης...

Το 'Όρος των Ελαιών, (με αρκετές ακόμη ελιές στην κορυ-φή του), φέρνει στο νου την ε-πί του «'Όρους Ομιλία» με τους οκτώ σύντομους μακαρισμούς Του — τις απαραίτητες, δηλα-δή, αρχές για την ηθική τελει-ότητα του ανθρώπου — την ο-μολογίαν Του: «αυήν λέγω υμίν ότι εις εξ υμών παραδώσει με» (Μτθ: κς-21), τη σύλληψη και τη μεταφορά Του στο παλάτι του Καϊάφα, (που συναντούμε, αναπαλαιωμένο, στους πρόποδες της άλλης πλευράς του λόφου της Ιερουσαλήμ). Η έκστασή και η αυθροβολή, σε κάνουν να πιστεύεις πως δεν άλλαξε τίπο-τε... ταπεινώνεσαι, νιώθεις τη μηδαμινότητα σου και το εφίμη-ρο της ζωής του κόσμου τούτου και μέσα σου, ήρεμα, (μαζί με μια, παράξενα έντονη επιθυμία, να ζούσες σε τούτα τα μέρη, ε-κείνη την εποχή), μια φωνή ψι-θυρίζει: «ούκ εξ έργων ων ποιή-ησάμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτώ έλεον έσωσεν ημάς» (προς Τίτον επιστ. Παύλου). Κατηφο-ρίζοντας το Θεοβάδιον 'Όρος, στην πλαγιά, ορθώνεται μεγαλό-πρεπα ο ναός της Μαγδαληνής με τους έξι επίχρυσους, τερά-στιους τρούλους του, στη θέση που, μετά την Ανάστασή Του, «εφάνει πρώτον Μαρία τη Μαγ-δαληνή» (Μρκ: δ-34), στην α-μαρτωλή που της είχε διώξει ε-πτά δαίμονια κι αργότερα τον άλειψε με μύρα... και λίγα βή-ματα πιο κάτω, να ο Κήπος της Γεθσημανή, όπου ο Ιησούς προ-σευχήθηκε για τελευταία φορά: «περίλυπος εστίν η ψυχή μου έ-ως θανάτου» (Μρκ: δ-34) — ε-δώ παρουσιάστηκε μετά την Α-νάστασή Του στους μαθητές Του κι από δω αναλήφθηκε στους Ουρανοίς...

Στο σημείο της Ανάληψης, υ-πάρχει το ίχνος του αριστερού ποδιού Του και σ' αυτή τη θέση, η αγία Ελένη έκτισε τον ομώνυ-μο ναό που αργότερα κατέστρε-ψε ο Χοσρόης και ξανάκτισε ο επίσκοπος Μόδεστος.

Συνεχίζοντας την κάθοδο, φτάνουμε στο Χείμαρο των Κέ-δρων, (η πλαγιά του είναι και σήμερα εβραϊκό νεκροταφείο και στο χώρο του σώζονται επιβλη-τικοί, οι τάφοι των γιών του Σο-λομώντα)... να κι η εκκλησία του Τιμίου Σταυρού, κτισμένη, λέει η Χάννα, από Ρώσους ορ-θόδοξους, στη θέση που οι στρα-τιώτες έκοψαν από μια ελιά, το ξύλο που φτιάχτηκε ο Σταυρός στου Μαρτυρίου...

...«Ιδού αναβαίνομεν εις Ιερο-σόλυμα και ο Υίός του ανθρώ-που παραδοθήσεται... και μαστι-γώσαι και σταυρώσαι και την τρίτη ημέρα αναστήσεται» (Μτθ. κ-18 - 19). Η πρώτη εντύπω-ση, πέρα βέβαια από τα παρά-ξενα συναισθήματα που κυριεύ-ουν το είναι σου, αντικρύζοντας τη βιβλική Ιερουσαλήμ, είναι το πως, σε τόσο μικρό χώρο, (Σιών και 'Όρος των Ελαιών), γίνανε τόσα πολλά σε τόσο μικρό χρο-νικό διάστημα. 'Όλα είναι τόσο

κοντά, τόσο δεμένα μεταξύ τους —σαν κομποσκίγι καλογέρου— που και να θες, δεν μπορείς να παραβλέψεις κάτι, δεν μπορείς ν' αποφύγεις τίποτε. Στην είσο-δο της ιερής πόλης, κοντά στο Θεοβάδιον ό-ρος, στη θέση Βηθφαγή, ο Κύριος εισέρχεται επί πύλου όνου κι οι θαυμαστές Του, κραυγάζουν: «ευλογημένος ο ερχόμενος» (Μτθ: κα-9) ... πιο πέρα, στην Προβατική Πύλη, στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά, («οίκος ελέους»), ο Ιησούς λέ-γει στον παραλυτικό: «άρων τον κράββατόν σου και περιπάτει» (Ιωάν: ε-8)...

Η αντίστροφη μέτρηση του χρόνου άρχισε... η Χάννα λέει: προετοιμάστε όλες τις αισθήσεις σας, η αρχή του τέλους του Μαρ-τυρίου Του μα και του ταξιδιού σας, έφτασε... Ανηφορίζουμε το λιθόστρωτο δρομάκι που ακολου-θήσε ο Χριστός με το σταυρό στους ώμους, (σήμερα λέγεται, οδός Σίμωνα), σταματάμε στο σημείο που, υπό το βάρος του Σταυρού και της ψυχικής και σωματικής κόπωσης, έπεσε... «και αγγαρεύουσι Σίμωνα Κυρη-ναίον ίνα άρει τον σταυρόν αυ-τού» (Μρκ: ε-21). Στο σημείο αυτό, βλέπουμε εντοιχισμένη την πέτρα με το σημάδι που ά-φησε η παλάμη Του με το πέσι-μο... την προσκυνάμε αμήχανα... και να... οι ανάσες γίνονται προ-σευχές, τα καρδιοχτύπια μοιά-ζουν ήχοι πένθιμης, μακρινής καιμιάνας κι ο αέρας που χα-δεύει το πρόσωπο, αντί να δρο-σίξει, φέρνει ρίγη και ιδρώτα... Τα μάτια ανοιγοκλείνουν, πότε από δέος και πότε από λαίμαρ-γη διάθεση να χορτάσουν... μπρο-στά μας —Μέγας είσαι, Κύριε — απλώνεται η κορωνίδα της ι-στορίας του περιούσιου λαού Σου κι η τελευταία πράξη της πορεί-ας Σου, για να δοξαστεί το όνο-μα του πέψαντος σε, Πατρός... Στο τέλος του δρομίσκου, αριστε-ρά, ένα μεγάλο ξέφωτο, σαν το μισό κάμπο της Φουρνής, αρχί-ζει, με τη βουδή του μεγαλοπρέ-πειας, την ιστορία του. Ο χώρος περιλαμβάνει: το ναό του Σολο-μώντα, το Τείχος των Δακρύων και το Ναό της Αναστάσεως... Ο ναός του Σολομώντα, κτίστηκε για να δεκτεί την «Κίθωτό της Διαθήκης» — εδώ, στα πρώτα βήματα της πορείας Του για τη σωτηρία του κόσμου, έδιωξε τους αργυραμοιδούς που είχαν μετατρέψει το ναό σε παζάρι, λέγοντάς τους: «μη ποιείται τον οίκον του Πατρός μου, οίκον εμπορίου» (Ιωάν: β-16).

Ο ναός δεν υπάρχει πιά — στη θέση του υψώθηκε, την ε-ποχή της ισλαμικής κατοχής, το τέμενος Ομάρ, που κατά τη γνώ-μη μου, όχι μόνον είναι ξένο προς το υπόλοιπο βιβλικό περι-βάλλον, αλλά και αιμαυρώνει τα όσα και τα ιερά της χριστιανο-σύνης... Δίπλα, σε λίγα μέτρα, στέκει υπομονετικά το Τείχος των Δακρύων, για να θυμίσει τα δάσανα και τους διωγμούς του περιούσιου λαού Του και πλάι, για να ολοκληρωθεί το τρίπτυ-χο, ορθώνεται το σύμβολο της θυσίας για την πανανθρώπινη ευδίαχηση της επί γης ειρήνης («μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι υιοί Θεού κληθήσονται» (Μρκ. δ-9) — και της συγγνώμης: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιοίσι» (Λουκ. κγ-34). Ο Ναός της Αναστάσεως, κτίστηκε αρχικά από το Μέγα Κωνσταντίνο, στη θέση που η

μαρία του, η αγία Ελένη, βρήκε το 325 μ.Χ., τον Τίμο Σταυρό — καταστράφηκε και λεηλατή-θηκε πολλές φορές από επιδρο-μείς και κλέφτες, ακόμη κι από χριστιανούς, που σύμφωνα με ι-ατρικές μελέτες, εστασιάζον-ται και καταστρέφουν, (τους πιάνει, λένε, ένα είδος αμόχ — το σύνδρομο της Ιερουσαλήμ — μα προσωπικά πιστεύω πως η πράξη τους, μάλλον αποσκοπεί στην υστεροφημία, είναι ένα εί-δος σύγχρονου Προστρατιαιμού ή Νερωνισμού). Ο Ναός της Ανα-στάσεως περιλαμβάνει σε ενιαίο σύστημα, 4 ναούς και περικλείει στο χώρο του: τον Γολγοθά (Α-ραμαϊκά: Γουλγκοθά), το χώρο της Αποκαθήλωσης και τον Τά-φο του Ιησού κι η πλήρης όνο-μασία του, είναι: «Μαρτύριον - Ανάστασις και Ναός του παγα-νίου Τάφου». (Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι, η σημερινή μορφή του, είναι αυτή που απέ-κτησε, όταν κτίστηκε, για τε-λευταία, ελπίζουμε κι ευχόμα-στε, φορά, το 1810).

Στην είσοδο του ενιαίου ναού, υπάρχουν τέσσερις πέτρινες κο-λόνες — θα σταθούμε σ' αυτές, γιατί το γεγονός που ακολουθεί, αποτελεί, νομίζω, δικαίωση της ορθής δοξασίας, (Ορθοδοξίας), έναντι των άλλων χριστιανικών δογμάτων. Στο εσωτερικό του ναού, υπάρχει από κτίσεώς του, ειδικό δωμάτιο, για την αφή του αγίου Φωτός της βραδυά της Α-νάστασης. Έγινε το Σχίσμα των Εκκλησιών, οι ορθόδοξοι κληρι-κοί συνέχιζαν κάθε Μ. Σάββατο να μεταλαμπαδεύουν το άγιο-Φως στους πιστούς, όταν κάπο-τε, πάρα πολλά χρόνια μετά, οι κληρικοί των Καθολικών, των Αρμενίων και των Κοπτών, ζή-τησαν κι έγινε δεκτή από τους ορθόδοξους, η επιθυμία τους να χοροστατήσουν κι αυτοί —μόνοι — στην ιεροτελεστία της αφής.

Προηγήθησαν οι Καθολικοί — μπήκαν στο ιερό δωμάτιο μόνοι τους — έξω περίμεναν, την έ-ξοδο των και φυσικά και το 'Α-γιον Φως, οι κληρικοί των άλ-λων δογμάτων, προσευχόμενοι, μπροστά στις κολόνες.

Οι καθολικοί αργούσαν και ξαφνικά, μια τεράστια φλόγα, με μορφή ρομφαίας —λένε οι παπάδες του ναού— κτύπησε και ράγισε κάθετα, την κολόνα που στεκόταν ο ορθόδοξος ιερω-μένος... Το συμβάν θεωρήθηκε σαν άνωθεν επιταγή κι από τότε, η τελετή για το 'Αγιον Φως, γίνεται μόνο από ορθόδοξο κλη-ρικό — κι οι παπάδες, διαιωνί-ζοντας την παράδοση, προσθέ-τουν: την επόμενη φορά που θα επαναληφθεί το γεγονός, θα εί-ναι και η συντέλεια του κόσμου.

Αμέσως μετά τις κολόνες της εισόδου, να ο χώρος της Απο-καθήλωσης — «και Ιωσήφ, κα-θελών αυτόν, ενειλήψε τη σινδό-νι και κατέθηκαν αυτών εν μνη-μείω» (Μάρκ.: ιε-46).

Λίγα βήματα ζερβά κι ύστε-ρα δεξιά, ανεβαίνομε το Γολ-γοθά — «ο εστί λεγόμενος Κρα-νίου Τόπος» (Μτθ: κζ-33) ... η καρδιά μοιάζει να χάνει τους χτύπους της, τα χείλη στεγνώ-νουν, το μυαλό σταματά και τα μάτια, θολά κι απλανή, ερευ-νούν ντροπαλά το χώρο της Σταύρωσης και καρφώνονται στον Έσταυρωμένο, που, (λες και μόλις πριν λίγο «έδωσαν αυ-τώ πένν όξος μετά χολής μεμι-

γμένον» (Μτθ: κζ-34) με γερ-μένο το κεφάλι — περιλύπος μα-γαλίνιος κι υπομονετικός — θαρρείς πως αγκαλιάζει με το βλέμμα Του τους πιστούς και συγχωρεί Γραμματείς και Φαρι-σαίους... Στα πόδια Του, στο ύ-φος της αγίας Τράπεζας, (που πάνω της υπάρχει ευαγγέλιο σκεπασμένο με σεντόνι), αριστε-ρά και δεξιά, καρτερικοί, η Πα-ναγία κι ο αγαπημένος Του μαθητής, ο Ιωάννης — μοιά-ζουν ν' ακούω, εξαντλημένο τον Κύριο, να ψιθυρίζει: «Ελωί, Ε-λωί, λαμιά σαβαχθονί» (Μρκ: ιε-34) — συμπληρώνουν το τοπίο του Μαρτυρίου και την εικόνα, που παρά τη μεγαλοπρέπεια και την επιβλητικότητα της, είναι τόσο ζεστή, τόσο ανθρώπινη και ταιριασμένη με το περιβάλλον και την σπόλυτη γαλήνη που βασιλεύει σ' όλο το χώρο και σε βοηθά, έτσι, να συνέλθεις από την έκσταση και ν' αποκτήσεις επαφή με την πραγματικότητα, που τόσην ώρα σ' είχε εγκατα-λείψει στις σκέψεις, στη θλίψη και στο δέος...

Κατεβαίνοτας το Γολγοθά και πριν προλάβεις να συγκεν-τρωθείς, έχεις μπροστά σου — στα δέκα μέτρα — μια τρύπα στο λατομμένο βράχο — «και (Ιωσήφ) προσκύλισε λίθον επί την θύραν του μνημείου» (Μρκ: ιε-46) — που χρησίμευσε για το σφράγισμα του Τάφου Του... την περνάς σκύθοντας, μα δεν προλαβαίνεις να σηκωθείς, γιατί το κεφάλι σου είναι κιάλας πάνω από την πέτρινη πλάκα του τάφου του Θεανθρώπου...

Η αμηχανία, η συστολή, η α-πορία κι ένα σωρό άλλα συναι-σθήματα που δεν καταφέρνεις να προσδιορίσεις, μαζί με την αί-σθηση της μοναξιάς, τη στενό-τητα του χώρου και την έλλει-ψη αρκετού οξυγόνου — πέρα από μια καθολική νάρκη κι ένα γλυκό μούδιασμα — δημιουρ-γούν την εντύπωση πως, με την ανοχή Του, είσαι έτοιμος να μπεις στον Τάφο Του ή πως, με τη βοήθεια Του, μόλις βγήκες... Τούτη η στιγμή, είναι και η πιο μεγάλη του ταξιδιού, της ζωής σου, ίσως... το νιώθεις, το υπο-ψιάζεσαι μάλλον, μα δεν έχεις τη δύναμη, τουλάχιστον τούτη τη στιγμή, σ' αυτό το χώρο, να το συνειδητοποιήσεις... Δεν ξέ-ρεις —δεν μπορείς να πάρεις μια απόφαση— ένα στιγμιαίο δίλημμα, θολό και συγκεχυμένο, σε προβληματίζει — για μια στιγ-μη θέλεις να μείνεις, με την α-πατηλή, τη φρούδη ελπίδα, να βρεις δύναμη να ζητήσεις ευσ-πλαχία και συγχώρεση... και την άλλη, ακουώντας τους από-ηχους, της αφυπνισμένης από την παρουσία Του, συνειδήσης σου, πιστεύεις ότι πρέπει να φύ-γεις, γιατί, εσύ ο πιναρός, μολύ-νεις, ακόμη και με τις ανάσες σου, τούτο το χώρο... Κάποια στιγμή, αποφασίζεις να σταθείς στα πόδια σου... μια καντήλα και δύο εικόνες, είναι όλα κι όλα, όσα υπάρχουν εδώ μέσα... απλά, σεμνά και αληθινά, όπως τα έργα και η πορεία Του...

Τώρα, έστω και αργά, συνει-δητοποιείς ότι αξιόθνητες —ε-σύ ο μηδαμινός, ο των ηρώνων του βίου δούλος γενόμενος, ο ψυ-χή τε και σώματι αμαρτωλός, ο εκ του ασφαλούς, εξ ευωνύμων κατά την ώραν της κρίσεως — να βρεθείς ενώπιος ενωπίω με τον Κύριον — μόνος μαζί Του... ίσως τούτη η βουδή και αμήχα-νη στιγμή που μοιάζει ατέλειω-τη, να ναι και η πιο μεγάλη τι- (Συνέχεια στη σελ. 6)

ΠΡΕΠΕΙ ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΟΥ ΚΑΙ ΦΟΥΡΝΗΣ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Ο Γιώργος Κώστα Περάκης, συγχωριανός μας, δάσκαλος από το Καστέλλι, τονίζει με επιστολή του τη μεγάλη προσφορά των «Φ.Ν.» στην περιοχή μας και καταλήγει:

«Χάρηκα περίσσια γιατί διάβασα στην εφημερίδα του Συλλόγου σας ορισμένα κοινωνικά γεγονότα του Καστελλίου. Με την ευκαιρία σας λέω ειλικρινά ότι αδυνατώ να διακρίνω «όρια» ανάμεσα στα χωριά της Φουρνής.

Η τοπική ιστορία και το ανθρώπινο δυναμικό των χωριών μας με τα συγγενολόγια, ανοίγουν το δρόμο για την ομοψυχία.

Προσωπική ευχή και πρόταση είναι οι Σύλλογοι των χωριών μας να δραστηριοποιηθούν προς την κατεύθυνση αυτή.

Με εκτίμηση

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΑΚΗΣ

Αξίζει ένα εύγε και συγχρητήριο στον αγαπητό συνάδελφο και φίλο Γιώργο Περάκη για την πρότασή του να συνεργαστούν οι Σύλλογοι Καστελλίου και Φουρνής για το καλό της περιοχής, κάτι που επιβάλλεται περισσότερο τώρα που χωριά και Σύλλογοι παρουνιάζουν μια φθίνουσα πορεία.

Πρέπει και επιβάλλεται οι Σύλλογοι να συνυπάρχουν, αφού όλα μας ενώνουν και τίποτα δεν μας χωρίζει.

Να συναντιώνται και να συναποφασίζουν με πνεύμα αδελφικής αγάπης και φιλίας υπό την καλή έννοια.

Να δίνουν ταυτόχρονα την παρουσία τους στο σάλπιγμα των εκάστοτε κοινών εκδηλώσεών τους και τα μέλη ν' αναπολούν τους και τα μέλη ν' αναπολούν τους και τις λίγες στιγμές εκείνες τις όμορφες και ξένοιαστες εποχές με τα τόσα κοινά βιώματα.

Διαφορές δεν είχαν ποτέ τα χωριά μας. Εμείς οι νεώτεροι πιστεύουμε ότι υπήρχε μια εποχή σε παγκόσμια κλίμακα που μερικοί επιτήδευοι κατασκεύαζαν τεχνητές διαφορές στις περιοχές μας, τότε που τα ζοφερά σκοτάδια της αμάθειας σκέπαζαν τα πάντα και δεν υπήρχε το σημερινό άπλετο φως της γνώσης και της ιστορίας.

Κ. ΔΡΑΚΩΝΑΚΗΣ

Αξίζει ν' αναδημοσιεύσουμε από το φύλλο 8 των «Φ.Ν.» το κείμενο του επίσης Καστελλιανού Νίκου Εμμ. Στάϊκου που με τίτλο «ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑΝΟΥ» συνιστά την συνεργασία των δύο Συλλόγων για το καλό της περιοχής.

ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΣΟΥ

(Συνέχεια από σελ. 5)

μωρία σου, στον απάνω κόσμο... Θέλεις κάτι να φθυρίσεις, μα δεν ξέρεις τί... θέλεις να Του δώσεις μια υπόσχεση μα δεν το κάνεις, γιατί καταλαβαίνεις ότι θα μείνει υπόσχεση —μπερδεύεις την απολογία με τη μετάνοια— ίσως και να μην πιστεύεις απ' αλήθεια, πως, Εκείνος, («ον ο Θεός απέστειλεν, ένα σωθεί ο κόσμος» — Ιωάν: γ-17) και εσύ, κοιτάζοντας νοερά, ο ένας τον άλλο στα μάτια... έχετε κάτι να πείτε — αυτό που για σένα, θα'ναι από δω και πέρα, γνώμονας και κριτής...

Τότε νιώθεις ότι παράκλιτος κατάχρηση της υπομονής και της μεγαλοψυχίας Του και ελπίζοντας στην κατανόησή Του, αποφασίζεις, σέρνοντας τα πόδια, να διαβείς βουβός το λατομημένο βράχο... και κάπου, ανάμεσα

στο χώρο της Αποκαθίλωσης και της εισόδου, στρέφεις ενστικτωδώς τα μωχρά μάτια σου, σ' όσα πριν λίγο καθίλωναν το είναι σου και στα χείλη φτάνει μια ικεσία: Μνήστητί μου Κύριε...

...Επιστρέφοντας στα εγκόσμια —στην αυλή του Ναού— ανασαίνεις δυο - τρεις φορές βιαστικά, τσιμπάς, αμήχανος, τη σάρκα σου για να νιώσεις ότι υπάρχουν — γυρίζεις για ύστερη φορά το κεφάλι και μαζί με τη λαχτάρα να ξαναβρεθείς σε τούτο το Θεϊκό περιβάλλον, τολμάς, (σαν αποκαρτετισμό και ευχαριστία που αξιώθηκες, εσύ ο εναγής, να ατενίσεις Εκείνον, που «ην Λόγος και σαρξ εγένετο» Ιωάν: α-14) ... να φθυρίσεις: Νυν απολύεις τον δούλον Σου...

ΝΩΝΤΑΣ ΦΑΛΚΩΝΗΣ

για να διατηρηθούν έστω και στα χαρτιά οι ονομασίες: Φουρνή - Κάτω Χωριό - Καστέλλι, τώρα που είναι ορατή η διάλυση για να γίνουμε Λουδιανοί ή Νεοπολίτες.

Η Βάγκα που χώριζε μέχρι σήμερα τα δύο χωριά, θα γίνει αργότερα λαγκάδα και η αλλοτρίωση στο βάθος του χρόνου θα είναι καταλυτική.

Εγώ προτείνω οι δύο Σύλλογοι Καστελλιανών και Φουρνιωτών να πάρουν το θέμα στα χέρια τους, να το μελετήσουν σε βάθος και να εισηγηθούν με κοινή συμφωνία λύσεις τις οποίες και θα επιδιώξουν να επιβάλουν στους Κοινοτάρχους οι οποίοι δυστυχώς εξ αντικειμενικών και ίσως εξ υποκειμενικών συνθηκών αδυνατούν να δώσουν.

Ακόμη θα πρέπει οι Σύλλογοι να καλλιεργήσουν την αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια μεταξύ των μελών τους, αλλά και μεταξύ των δύο Συλλόγων ως προερχομένων από τον ίδιο κοινό κοινό, Κληρονομικό και ΙΔΕΑ που λέγεται ΦΟΥΡΝΗ.

Ν. ΣΤΑΪΚΟΣ»

ΣΕ ΜΙΑ ΑΔΙΚΟΧΑΜΕΝΗ ΓΙΑΓΙΑ

Γιαγιά δεν έχω δύναμη Λόγο για να σου γράψω γιατί ο χαμός σου μ' έπνιξε θέλω πολύ να κλάψω.

Τέτοια μορφή αθάνατη σ' όλους μας θα μείνει το χέρι σου δεν έπαυσε να ήθελε να δίνει.

Στη λύση έδινες χαρά στον πόνο το κουράγιο κι όπου περνούσες έφιαχνες κατεστραμμένο Άγιο.

Είχες ζωή Φιλόσοφου δεν έφτασες αιώνα ξεπλήρωσες το έργο σου όλα κατά κανόνα.

Πορεύου τώρα την οδό και άκου δοξασιμένα το «ωσανά» που ψάλλουνε οι Άγγελοι για σένα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙ...

Με χαρά μας διαπιστώσαμε ότι με ενέργειες της Νομαρχίας τοποθετήθηκαν για την ασφάλεια των ταξιδιωτών στηθαία ασφαλείας στον γκρεμό του Τριβαζώνα, ενώ έγινε διαπλάτυνση στις στροφές του δρόμου Φουρνής - Νικηθιανού για την άνετη κυκλοφορία των οχημάτων.

Μήπως χρειάζεται να μπουν στηθαία και στις επικίνδυνες στροφές Φουρνής - Ελούντας για τον ίδιο λόγο;

• Παρακολουθώ με μεγάλη χαρά ότι ο Σύλλογός μας λειτουργεί ως Σύλλογος όλων των μελών του και όχι ως εντολοδόχος πολιτικών φορέων και προσωπικών φιλοδοξιών.

ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΛΑΔΙΟΥ

Η επιδότηση του λαδιού εσοδείας 1991-92 θα είναι για τους μεγάλους παραγωγούς 178,87 δρχ. για κάθε κιλό και για τους οργανωμένους (μέλη συνεταιρισμών ή ομάδων παραγωγών) σε 181,59 δρχ.

Ι. ΝΑΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Αποπερατώθηκαν οι εργασίες στερεώσεως και ανακαινίσεως του Ιερού Ναού Μεταμορφώσεως του Σωτήρος «Αφέντη Χριστού» στο σχολείο με τη συμπαράσταση των καλοπροαίρετων χριστιανών ενοριτών της Φουρνής. Οι εργασίες που έγιναν για να δώσουμε και ένα απολογισμό του έργου είναι οι κάτωθι: Αποχαλίκωση παλαιών εφθαρμένων σοβάδων και αντικατάσταση αυτών στο εσωτερικό του Ναού ενώ στο εξωτερικό έγινε αποχαλίκωση με προοπτική στο μέλλον σπάνια εξυμνηθέν χρηήματα, να γίνουν ανοίγματα φρεατίων. Επίσης έγινε Βυζαντινή επικεράμωση αφού πρώτον ρίχτηκε πλάκα με μπετόν αρμέ στη στέγη ενώ τους δύο παλαιούς τάφους που με το άνοιγμα των φρεατίων τους είχαν προσωρινά εξωθήσει μπήκαν πάλι στην ίδια ακριβώς θέση και τοποθετήθηκαν οι ίδιες πλάκες τους.

Για τις ως άνω εργασίες ο εργολάβος Αντώνης Καλαϊτζής ζήτησε κατά τη συμφωνία 2.000.000 δρχ. με όλα τα υλικά δικά του καθώς και τα εργατικά. Μέχρι τώρα έχει λάβει 1.630.000 δρχ. και του χρωστάμε ακόμη 370.000 δρχ. που κατά τη συμφωνία θα λάβει στις 30 Ιουνίου 1993.

Για τα μεγάλα ανοίγματα των ρωγμών στη στέγη και στα πλάγια του Ναού, με την υπόδειξη του σεβαστού μας Μητροπολίτη Κ. Νεκταρίου που από κοντά παρακολουθούσε αυτές τις εργασίες, φέραμε τον ειδικό προς τούτο τεχνίτη Γιώργο Ευράφη, από το Σέϊσι, που με μηχανήματα άνοιξε και καθάρισε περισσότερο τις ρωγμές και τοποθέτησε μέσα ειδικά σωληνάκια και μέσα έριξε με κωνοειδές μηχανήματα με συμπίεση Γερμανικό συγκολλητικό. Αυτό έγινε για μεγαλύτερο και δυναμικότερο δέσιμο των πετρωμάτων. Το ίδιο ακριβώς έγινε στον ιερό Ναό των Ταξιαρχών της Ιεράς Μονής Κρεμαστών.

Ο τεχνίτης πήρε για την εργασία του αυτή 45.000 δρχ. Αφού στερεώθηκε κατά το καλύτερο τρόπο ο Ναός ασπρίστηκε με λευκά πλαστικά. Φυσικά σταυρώθηκε πρώτα με Ασάρι, βάρτηκαν τα κουφώματα και επιχρυσώθηκε το τέμπλο από το χωριανό μας Μανώλη Φορέτζη ελαιοχρωματιστή που για τις εργασίες του αυτές έλαβε 50.000 δρχ. Τέλος τοποθετήθηκαν λευκά μάρμαρα στις ποδιές των δύο παραθύρων που κόστισαν 15.000 δρχ. Επίσης διετέθηκαν για επιδιόρθωση ηλεκτρικών εγκαταστάσεων 3.000 δρχ.

Μέχρι σήμερα 20.6.1993 έχουν εισπραχθεί από εισφορές των ενοριτών μας 1.917.000 δραχμές ενώ τα έξοδα είναι 1.737.500 δρχ. Έχει μείνει περίσσειμα 179.500 δρχ. Όμως οφείλουμε στον εργολάβο 370.000 δρχ.

Αυτό ήταν το υπόλοιπο χρέος της ερανικής επιτροπής που πληρώθηκε στις 30 Ιουνίου και με την οικονομική συμπαράσταση από 190.500 δρχ. υπό της ενοριακής επιτροπής για τη συμπλήρωση του χρέους.

Η απόφαση για τη δημιουργία του έργου αυτού ελήφθη ύστερα από τη μεγάλη προσφορά του 1.000.000 δρχ. του Εμμανουήλ Γ. Φαλκωνάκη και την πρόθυμη συμπαράσταση της ερανικής επιτροπής του Ναού (Νίκας Σφυράκης, Γιώργος Αγγελάκης, Ολυμπία Μπέμπελη). Η Ερανική Επιτροπή ευχαριστεί όλους όσους ηθικά και οικονομικά συνέδραμαν για το θεάρεστο αυτό έργο. Κατά τις ημέρας αυτές ο ιερός επισκοπικός εξωτερικός με Κορασάνι αξίας 2.000.000 δρχ. με χρηματοδότη τη μεγάλη ευεργέτιδα των εκκλησιών μας, την κ. Ελπινίκη Ε. Βουκουκλήρη, ιατρού.

ΔΩΡΕΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗ

Για την ανακαίνιση και στερέωση του Ιερού Ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Κάτω Φουρνής και εις μνήμην των γονέων των και συγγενών των προσέφεραν:

Φαλκωνάκης Εμμ. 1.000.000, Σφυράκης Νικόλαος 100.000, Ηλιάκη Ιωάννα 150.000, Μπέμπελη Ολυμπία 33.000, Βαρδαβά Αργυρώ 10.000, Βουκουκλήρη Ευαγγελία 20.000, Χειράκης Μιχαήλ 50.000, Παπαστεφανάκης Εμμανουήλ 10.000. Δρακωνάκης παπα - Εμμ. 20.000, Παυλάκη Δέσποινα 100.000, Δεμέτζου Μαρία 10.000, Φανουριάκη Χρυσάνθη 25.000, Μπαρμπούνη Μαρία 5.000, Νικητάκης Ιωάννης 50.000, Κλωντζάκη Ειρήνη 100.000, Βαρδαβά Μαρία 5.000, Γωνιωτάκης Ιωάννης 20.000, Ζερβάκη Αθηνά 10.000, Μαυροειδή Μαρία 15.000, Κωστάκης Γεώργιος 10.000, Φαλκωνάκη Ιωάννα 5.000, Πατεράκης Εμμ. 5.000, Οικονομάκη Άννα 2.000, Δαμανάκης Εμμ. 5.000, Δαμανάκη Μαρία 5.000, Αγγελάκης Γεώργιος 10.000, Φαλιώνη Ευσταθία 5.000, Λυράκης Γεώργιος 5.000, Τσιχλή Πόπη 10.000, Λουμπούνη Σούλα 10.000, Βουκουκλήρη Ελένη 5.000, Μπέμπελη - Χειράκη Μαρία 5.000, Νιωτάκη Αγγελική 2.000, Χειράκη Ιωάννα 2.000, Τυράκη Μαρία 1.000, Ζαχαριανάκη Ειρήνη 5.000, Χειράκη Ελευθερία 5.000, Τυράκη Μαρία 2.000, Κυριακάκη Σοφία 2.000, Φουντουλάκη Δανάη 5.000, Μπουραντά Μαργδαληνή 2.000, Τσαγγαράκη Στυλιανή 2.000, Παπουτσάκη Βιργινία 3.000, Χειράκης Γεώργιος 5.000, Γωνιωτάκη Φωτεινή 2.000, Μπετείνη Ελένη 5.000, Χατζηδάκης Ιωάννης 5.000, Γωνιωτάκη Αργυρώ 2.000, Ζερβάκης Μιχαήλ 7.000, Περοδασκαλάκης Κων. 15.000, Γωνιωτάκη Δήμητρα 2.000, Βάρδας Γεώργιος 8.000, Μαγούλη Βασιλεία 5.000, Γωνιωτάκη - Ζερβάκη Μαρία 10.000, Παυλάκη Μαρία 5.000.

Η Επιτροπή ανακαινίσεως ευχαριστεί θερμά